Jón Einarsson

Krossskóla-sálmar

Hólum 1776

Nockrar Saung-Vijsur Um Kross og Motlætingar Guds Barna

i þessum Heime,
Utdreignar af þeirri Book þess Haatt-
upplysta Mañs
Doct. Valentini Vudriani,
Sem hañ kallar

SKOOLA KROSSENS

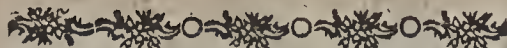
Og Kieñe-Teikn Christindoomsins.
Øllum Kross-þiaadum Mañeskium til Heilsu-
samlegrar Undirvijsunar i sijnum Hormungum,
Af

Jooni Einarssyni,
Schol. Hol. Design. Rect.

(4. Upplag, samanborid vid Au-
thoris Eiginhandar Rit, og auki nock-
rum hañs Psalmum)

Seliast Alment Innbundnar 6. Fiskum.

Pryckt aa Hoolum i Hialltadal, Af
Petri Jons Syni, 1776.

Til Lesarans.

Þar nockrer kvarta yfir þvi, ad Ekla sie orden a so kolludum Kross-Skoola Psalmum, þa eru þeir nu a Nij Upplagder og samanborner vid eigen Handar Rit Auctoris, hvers Fader var Sr. Einar Skwlason i Garde i Kelduhverfe, Afe Hr. Landfogetans Skwla Magnussonar. Jon Einarsson var um Hrijd Heirari i Skalholts Skoola, og þioonade eirn Vetur Skoolameistara Embættenu þar, efter Þorlak Saal. Þordarson (er deyde um Allra-Heilagra-Messu Leite 1697). enn 1698. reyste hann Nordur og vard Heirari i Hoola Skoola: Feck hann einnig Konglegt Expectantz edur Vonar Brief uppa Skoolameistara Embætted sama Stadar, enn deyde a Þriitugasta og Þridja Aldurs Are i Stoorubolunne a Modruvollum i Horgardal 12. Septembris 1707. þa verande a Visitatzi'u Ferd med Biskupe Saal. Byrne, hverium hann var miog

vid

vid Hond. Jon var Gaafu Madur hinn meste og Skaald einkar gott. Efter hann finnast nockrer Psalmar, og 7. Predikaner yfir Pijningar Historiuna. Pasoris Primitivis. N. T. Hefur hann snwed med Utlegging i Islendska Bragar hætte; af honum er og wtlegd aa Islendsku Barclays Argenis, auk annars fleyra sem hann hefur epter sig laated. Þar sem þetta Merke (*) finnst i sumum Psalmum inn i Lijnuñe, þaa vijsar þad til þeirrar Tolu, sem stendur nedst aa somu Bladsijdu, hver Tala til Adgreiningar Efnefins Auctor hefur tilætlad, ad standa skyllde wt aa Spatiunne. Psalmar þeir her finnast aftann vid eru naakvæmlega samanlesnir vid þau Exemplaria i Hondum hefe, og fiñ eg þaa ei odrum eignada eñ þessum Sæla Mañe. Her filger eiñig med Dedicatio Auctoris og saa agiæte og uppbyggelege Formaale sin hiñs Haaæruverdugheit Hr. Biskup Harboe hefur fyrrum prijdt med þeñan Bækling.

H. E. S.

Til Sæmlugu Frwr
Gudrijdar Gisla Dottur
Þa verandi Eckiu Sæl. Biskupsins
Mag. Þordar Þorlaakssonar.

Velædla Høfdings Matrona!

SO seiger Syrach i 2. Cap. v. 1. Barn mitt, vilier þu Guds Þionustu-Madur vera, þa bw þig vid Freistneñe. Hver Guds Anda Ord, fyrer þess viisa Manns Munn og Hiarta, mællt og uppþeynkt, Ostande være, ad vier, Christner Menn, sem aller erum i þeirre Heilogu Vatns-Skiirn, innteckner i Sæattmaala, og Samkundu vors Sigur-Høfdingia JEsu striidande Christne hier a Jordunne, lietum oss jafnann Ogleymd i Minne og Munne vaka og vera. Eñ sokum þess, ad hier vill hia mørgum hverium, einkum mier og mijnum Lijkum (ef nockrer eru) næsta miked aafaatt verda, þa hefur vor Dijrdarlege Sigur-HErra

JEsus, læted fyrir sijna Pienara, Spaa-Mennina, Postulana, og at sijdare Heims-sins Olldrum, Forstioora og Kiennendur sinnar Christne, minna oss at þetta hid sama, og enn nu allt til þessa Tijma. Med-al allra þeirra var saa Hælærde og Hatt-upplijste Mann, Doct. Valentinus Wudrianus, sem samsett hefur og wtgang-ga latid þaa agiætu Book, sem hañ kallar Scholam Crucis et Tesseram Christianismi, Pad er, Skoola Kroßeñs og Keñeteikn Christendoomsins: J hverri hann med Huggunar-rijkum Lærdoomum, og Lærdooms-rijkum Hugg-unum, sierhvern Christinn Mann uppvek-ur og aminnir, til fyr-tiedra Spyrachs Naada. Ut af þessari hanns Book, hefe eg at þessum mijnum ungu Alldurs-Arum, samañtekid nockrar Saung-Vijsur, so ad hver ein skyllde andsvara sierhveriuni Capitula nefndrar Bookar, og pad, sialfum mier bæde, til Naakvæmlegrar og so Nyt-samlegrar Eptirtektar, og ei sijdur odrum,

 seim

sem þad siaa og heyra villdu, til Þienustu og Uppvakningar: J vissre Von, ad aller þeir muni sierhvad Nytelegt hier iñe eigna og þacka Allsvolldugum Gudi: Eñ hitt sem mislykar, eigna og kiñna Ungiæde mijnu og Allidurs-Fæde. Enn þad eg, **Vel-Edla Matrona**, dyrfest ad bioda ydur þetta mitt Fyrsta Ungdooms Ara-Kvak, þar til knija mig sierdeilis Tvær Ordsaker: Sw eina ahrærer sialfrar ydar Persònu, hin onnur mig. J Fyrstu villde eg **Ydar Hofdinglegu Kveñ-Prijde** þetta syna og segia, af þvi ad þier so erud Laangvarannlega Uppmentadar i **Kross-Skoola** Ydar Lausnara Jesu Christi, ad þer er framar odrum siaid hvad um þann hulda og heilaga Krossens Leyndardoom sie riett mællt edur ecki. J Odru Lage villda eg giarnann med Tileinkan þessara Saung-Vijsna til **Ydar Hofdinglegu Kveñ-Prijde** sialfann mig aminnt hafa þær miklu og margfolldu Velgiørdir, sem eg, þeirra alls Overdugur, þeig-

þeiged hefe af Ydur, og Ydar Eru-Gøfugu Naanuſtu Aſt-Monnum, Ei. ſo ſem Lidnum, hverium eg bæde ſkal, og ſkylldugur er, af Einlægum Huga fyrir hverium Manne ad hrooſa. Treiſte eg nu Ydar Dygda-Edla Gøfuglynde, þeſſa mijna Dioerfung, ſo ſem Einlæglega meinta, vel ad upptaka. Framar þeſſu Oſka eg af øllu Hiarta, Ydur og øllum Ydar Eru-Gøfugum Aſt-Vinum, alls Fagnadar og Farſælldar, Lijfs og Sælar, ſo vel æ þeſſu Nij-runna Are ſem øllum eptirkomande Aare og Hierviſtar Stundum, og þad i Nafne vors Himneſka Im̃anuëlis JEſu Chriſti.

Skrifad i Skaalhollte Ydar Vel-Edla
D. 1. Januarii Kveñ-Prijdes
Anno 1698. Skylldugur Þienare

Jon Einarsſon.

Formaale til Lesarans.

SO Naudsynlegt sem þad er fyrer eiñ Christiñ Mañ, ad hañ wthelle sijnu Hiarta i Bænenne fyrir Gude, so giøreſt og þeſs Þorf, ad hann upplyyte Hiarta og Tungu asamt til Guds med Psalmum og Saungvum: Þviad ſaa sem hefur Skipad og ſagt: Bidied Oaflaatañlega, hefur eiñig giefid oſs þeſsa Aminiñg; Synged og Spiled DRottne i ydrum Hiortum, Eph. 5. v. 19. Eñ so sem eingiñ ſaa kann ad vænta ſier Bleſsunar af Bæn ſinne, er ecke bidur i Anda og Sañleika, Þad er, med þvi Moote, ad hañ giefe Hiarto ſitt olldunges i þeſs Walld med fullu Trwnadartrauſte, Hver ed er ſaa ſañe og Verulege Goode, ſo eru og þeſs Mañs Psalma Saungvar ein Vidurſtygd fyri Gudi, sem ecke syngiaſt i Hiartanu, eins

og

og Postulen bijdur ad skie skuli, þad er, med ollum sameiginlegum Kroptum Saalarenar, og eine Trwarfullri Upplypting til þess, sem vill bwa medal Lofgiordar Israelis. En þvilijkur Saungur i Hiartanu, er, þvi midur, Heiminum eitt Okunnugt Twngumaal, og so sem einn Lofsaungur i Anarlegu Lande. Margur hver byriar ad syngia einhvern Psalm, hvar han kan ad vera staddur wt af fyrir sig, lætur og heyra sijna Rodd noogu skiirt i Almennelegre Pwonustugiord og i Sofnude Guds Barna, enn hvert er þo ecke þetta optsinnes eitt Offur, sem ecki er frambored med, nie af Hiartanu? Eitt Bulldur Varanna sem sprettur af eintoomre Veniu, edur til þess, ad Madur skule vera aalitinn fyrir ein vel Christin, ellegar Menn liggia þo eingu ad sijdur kiæsder i sijnu Synda Fene, so ad þeir eru i Raun og Sanleika mootmællt þeim Dijrmætustu Sanendum sem Munnurinn lætur heira ad han mæler, þa so er swngid: Til Dæmis; Hvert mun þad ecke hriggia

vorn Himneſka Fødur, ad margur hver ſyngur, Gud vor Fader vertu oſs hiaa, o. ſ. f. Sem ſer þo med Hroope og Hareyſte, jaa, Olaata Hlivodum aa mooti hønum, þar þeir i Raun riettre leika ſier ad øllum Skommum, ſo ſem ſegiande: Verd þu burt fra oſs! Vier vilium eckert vita af þinum Vegum! Hvert verdur ecke JEſu Blood troded under Footum aa hiñ ſvijvirdelegaſta Haatt af mørgum Saungvara, ſem hroopar ad ſønnu med Vørunum ſegiande og ſyngiande: JeſuChriſte vier þockum þier, o. ſ. f. Enn giorvallt hanns Athæfe, Lifnadur og Framferde auglyſer, ad hañ er eiñ Ovinur Kroſſens Chriſti, med þvi hann veit ecke, og hyrdir ecki uñ ad vita, hvad þad ſie og wtheimte ad vera Skijrdur i Chriſti Dauda, ecke helldur, hvad þad ſie, ad Kroſsfeſta og deyda hiñ Gamla og Fordiarfada Mannenn, ecke hvad þad ſie ad afneita Sialfum ſier, og ecke af neinu Hatre til Syndareñar; Og hverſu miøg verdur ecke

Ande Naadareñar uppengbur til Reidi, og hrygdur af morgum þeim er syngur, þa hañ hefur upp þeñañ Psalm ad søñu med miklu Raddar Megni, **Nu bidium vier Helagañ Anda, ad vier mættum i Christelegri Trw rett standa,** og s. f. Enn berst þo og brijst i giegn hañs Raadar Verkunum, sinnar hañs Gudsdoomlegu Giafer med þvi Moote, ad hañ helldur sig laangt i Fiarska fra þvi Liiferne sem er af Gude, og lætur sier þad duga ad hafa eina Muñ-Trw, hver og so getur vered ein Diofuls Trw. Þar fyrir ef vor Saungur a ad vera eiñ þægelegur og sæt Ilmur fyrer vorum Gudi, þa hliootum vier ad upphefia eiñ nijañ Psalm fyrir honum; Eg meina, vier hliootum ad vekia Hiarta vort til eins alvarlegs Athuga, til einnar sañrar Jhugunar, og til riettrar Preyningar, laata oss þar til stioorna af þeim, hvers Raust og Ord ad er so sem mikell Vatns-Nidur, so ad vier lærum ad hroopa i Sañleika og med saarre Tilfiñing: Af diwpre

Hrygd akalla eg þig: Edur: Nu bid eg Gud þu Naader mig, og f. f. Hvsum vier þa lært ad þeckia þa Andstygd sem hijr med oss, og hefur gagnspillt oss, þa munum vier upphefia vora Yðrunar Psalma, ecke alleina med Tarfellandi Augum og Kveinande Muñe, helldur og framfæra þaa af og med Andvarpande Hiarta, so ad þeir meiga þa Raunar kallast Harmasaungvar og Sorgar Liood Syndarans fyrir Gude. Hvsum vier þa þar nærst orded varer vid og funded til þess Eylijfa Kiærleika Guds i Christo, og Kraptar Bloodsens JEsu, til ad verda þvegner og hreinsader af Syndunum þar med, þa munum vier læta vor Hiortu syngia einn Lambsens Psalm framme fyrir hañs Stooli med Þackanda Munne. Vier munum, þegar vier hvsum smackad Guds Frid i Saalum vorum, sem er ædre ollum Mañlegum Skilninge, Einnig þann Fognud i Heilogum Anda, verda i þeirra Tolu, hverja Postulenn Jacob upphvetur seigiande:

Er nockur i Goodu Giede sa syngje Psalma, Jac. 5. v. 13. Eñ þad er eingeñ Heilvita Madur, sem vill skilia hier i þessum Ordum Postulans, fyrer Psalma, þau Lioodmæle og Saungva sem duga ecke til añars eñ ad efla Meñ i sijnu Andvaraleyse; So sem, þvi verr, ad þad mæ heyra, ad hin Vitstola Verolld þylur sijna Mansaungva, Afmors Vijsur, Smaanar Bogur, Svijvirdingar Liood og Greyleg Heidingleg Erinde, Rijmur og Brage Osmiog og Of-frekt, helldur meinar Postuleñ miklu framar þvilijka Psalma, sem brwkader eru til Lofs þeim sem alleina er alls Lofstijrsverdugur og aan allra Lijta, af þeim nefnelega sem hefur smackad hvorsu lijwfur ad DRottiñ er. Eñ Sokum þess þad er gamall Sidvane vors alleina Alvijsa Guds, ad færa þaa ad niju iñ i Sorgar og Mootlætingar Dimu, er ædur hafa vered med Gledilæitum, og so sem þeir ed dreymer, ad reyna þaa med allskonar Iñvortis Neid, Angist og Hrellingum, stoor-

kostlegum Freistingum og Mootlæte, sem og med Utvortis Andstreyme; so getur þad ecke hiaa þvi farid, ad þvilijkra Hiarta og Muñur laati heyra af sier Sorgar Saungva (Harma Graats Jerem. 2. v. 18.19.) Þar fyrer, ef þad er Heilsusamlegt fyrir eiñ Sootthalldeñ, honum til Hressingar og Heilsubootar ad naa til einhvørs goods Raads nockurs Læknis Meistara, og ef þad er einum Hrelldum og Sorgbitnum ein Hugsvølun, ad hañ kvedur þad upp fyrer einum Trwføstum Vin sem liggur þwngt a hønum; Þa hefur og lijka Autor þessa Saung Bæklings giort mikid vel, er hann eptir Leidarvisun þess Sal. Doctor Budrians hefr feingid þvilijkum Sorgbitnum og Sturludum Mañeskium, sem eg hefe umtalad, þaug Medøl og Raad i Hendur, sem eru hin bestu, þad er, tekiñ af Guds Ordi, kennandi þeim og sijnandi hvorsu, þeir megi med fullu Trausti og Von varpa allri sinni Ahyggiu uppaa hañ sem hefur heitid og sagt, eg vil ecki yfirgefa

 þig

þig ne forsooma; Og munu þeir sem hliota ad sveitast i þvilijkum glooandi Ofni, medtaka þetta Verk med Alwd og Þackslaatlega, so sem ollu þvi aagæta Efni meinast ad sie vel og snoturlega fyrirkomid i Lioodmæli; Þo verd eg ad geta hier Tvenns til Vidvørunar og Athuga. 1. Einginn Idrunarlaus, saa ed ecki hefur giordt saña Yfirboot, nie byriad ad gaanga aa Guds Vegi, skal, edur maa ætla, ad allir þessir Psalmar sieu fyrir hann, jafnvel þott hann lijdi nockud, eda eigi i nockru Andstreymi, Þvi þad er Ohætt ad segia vid margañ hvørn, sem annadhvert berst vid Faatækt og Vesøld, ellegar verdur ad þola einhverskonar adra Piaaning a Lijkamanum: Þad eru þiin Synda Giølld o.s.f. Engeñ maa med riettu ályktast sem eiñ Kross-Berare, sem ecke er aptur horfeñ og snweñ til þess Ædsta Hyrders og Biskups Saalnaña; Jaa, alls eingiñ, sem ei hefur giorst Riettrwadur og stendur ecke stødugur i þvi ad fylgia Christo aa eptir, þvi þa eiñ Christiñ

þetta

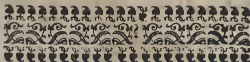
þetta giører, þa verdur Krossen̄ hønum ad Hlutskipti, so sem nockurskonar Ordu-Teikn, sem sijne ad hann æ heima under JEsu Kross-Merke. 2. Eingen̄ sem vill brwka þessa Psalma (nie helldur adra) skal læta þad vera sin̄ Tilgæng alleina, ad hafa Ynde edur Dægra-Stitting af Lagenu sem þeir eru giørder med, Ellegar af Skalldsens Orda-Tiltæke, þott þad sie ægiætt, helldur æ hvør og ein̄, sem fer med Psalma og Andlega Saungva, ad giefa sem bestan Gaum ad siælfu Efnenu, so ad han̄ hliote Blessan nockra þar af; Ad sön̄u er eitt fallegt Lag og eptirtakan̄legt Ordatiltæki Lofsverdugt, þvi hverutveggia gietur vel þienad til stoorrar Uppvakningar, enn þad er þo ecke þad sem hellst og mest ærijdur; Og sæ sem metur þad eina mest, fer vidlijka ad og Skynlaus Børn sem taka vid Gliingre og glansandi Hiegooma, en̄ snara burt fræ sier jafnvel eine dijrmætri Perlu. Þad er Innehallded, Gudrækelegt Efne og San̄leiki GudsOrda i þessare Book, ein̄ og sier-

hver

hver, sa ed les hana edur heirir, skal allra meſt athuga, so ad hañ giete undir eins upplyst sier til Guds, og nær hañ er i Tolu riettra Krossberara, meige ödlast rijkuglega Endurnæring og Lietter þeirrar Byrde sem liggur þungt a honum, fra þeim sem er Uppspretta og Bruñr allrar Hugg-unar; Hvar til sa Eylijfe Gud og Fader Myskunseindaña virdist bæde ad uppvekia eiñ og serhvorn þañ sem er stadde i Eymd nockurre, Þianing og Mootlæte, eiñig ad veita honum þa Naad fyrer siñ Anda, ad sa, hvern hann hefur slteiged, giete hrposad þvi, ad hañ sie læknadur, ad sa, hvern ed hañ Lemstrade, giete fagnad yfir þvi; ad þad sie bunded uñ hañs Saar, og talad so þessum Ordum sem standa i Psalm. 40. v. 2.3.4. Eg beid epter Drottne og hañ hneig-di sig til mijn, etc.

Vallanese i Mwla Syslu a General Kyrkna Visitatiu Leid, þañ 6. Julij, Anno 1744.

Ludvig Harboe.

I. Pſalmur.

Aller þeir ſem Gudlega vilia lifa i JEſu Chriſto, hlioota Hormung og Ofſookn ad liida. [2. Timoth. 3. v. 12.]

Ton, JEſu þijn Miñing miøg ſæt er, etc.

I Þijnu Nafne, O JEſu! Andlegañ Saung eg byria nu, Upplijſing heilags Anda þijns, Aformed ſtyrke Hiarta mijns.

2. A þad dijrmætes Edla Hnoſs Utvalldra JESU Barna Kroſs Hugur er nu ad miñaſt mier, miñ Gud til Lofs og Æru þier.

3. O! JEſu lat þu Anda þiñ, Upplijſa Hug og Skilning miñ, ſo Muñur, Hond og Hiartad mitt, hond-

hendle sem ber um̃ Nafnid þitt.

4. Uppa þad Traust, vil eg, mijn Saal, athuga KROSS-ENS Leyndar-Maal, (þvi Heime þessum er hulid Fie, Helgra Guds Barna Arfskipte.)

5. J Fyrstu vel þier vita ber, vilier þu DRottne Offra þier, ad ollum þeim JEsum elska af Root, allt verdur hier ad ganga i moot.

6. Allskyns Hormungar, Eymd og Naud, eru Christeña daglegt Braud; allskonar Kross og Anauder, eins og þiñ Skugge, filgia þier.

7. Og sem þiñ Skugge, ad þvi gaa, alldrei kañ þier ad skiliast fra, Krossen̄ ad flya eins þier er, Omegulegt i Heime hier.

8. Alla þa sem Gud elskar vel, mædur sem kende Raphael, i þessu

Lijsi hyrtir hañ, hier fyrir komast
engeñ vann.

9. Eñ hvar fyrir mun Gud hry-
ggia þar, hañs Vegum sem þo
ganga æ, eñ Ogudlegt Foolk, sem
elskar Last, ei lætur hañ hier so
reynast?

10. Af þvi ad Giædskañ ein og
þreñ, utvalde siddañ Rauna-
Meñ, sem Christo lijkist i Kvøl-
eñe, og krijnest sijdar i Dyrdeñe.

11. Andleger Steinar erum
vier, under Krossenum fagader,
so henttuger fiñunst, Himnum æ,
Himneskre Dijrdar Borg ad næ.

12. Komer þu hier i Harma-
Bad, hyxa mættu i Sañleik þad,
Kieñeteikn þvilijkt Krossen er, sem
Christo JEsu þig samlijker.

13. Vilier þu epter Eymdar-
Dal, erfa Himneskañ Dijrdar-
Sal,

Sal, med Guds Syne fyrst þar
ganga ber, gegnum Veralldar
Mañ-Rañner.

14. Elskendur sijna optast nær,
agar DRotteñ og tijdum slær, so
þeir sig helldur vare vid, Veralld-
areñar Glæpa-Sid.

15. Pa Jonas gierde Gude a
moot, greip hañ ad Bragde Hefnd-
eñ fliot, sem hañ leidde a Lijfsins
Veg. Lære af þessu Dæme eg:

16. Mijn Synd, mijn Synd, su
Ordsok er, alla Hörmung sem bak-
ar miet, hier fyrir, Drottiñ, hyrter
mig, Hiarta Giæska þijn födurlig.

17. O! Gud, sem letur askamt-
ad, allra Hörmunga Tijd og Stad,
gief þu oss Nad so gietum vier,
geinged Lausnarans Ferel hier.

18. Epter Mootlætes Endad
Kijf, iñleid oss i þitt Dijrdar Lijf,

so

ſo Lijf og Saal þig loſe þar, Lioome Himneſkrar Farſælldar! Amñ.

2. Pſalmur.

Sañchriſtiñ Guds Børn eiga ad glediaſt vid Kroſs DRottens, eñ hryggiaſt ecke.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Saal, etc.

GJæt þu mijn Saal ad Gagne þvi, Guds Børn ſiñ hafa Raunum i, athuga lijka allt þad riett, ér hier verdur hier fyrirſett, Orvijnglaſt muntu ecke þa, under Kroſſenum, helldur fa, Huggun, ſem nu ei huxaſt ma.

2. Chriſteña Akur Kroſſeñ er, Kiarna Ilmſætañ fæter hier, ſaer þu tijdt med Tarum hañ, Tignar Avørt þa giefur hañ, Uppſkieran heitir eilijf Viſt, ef þu trwer a JEſum Chriſt, hier fær þu meir eñ

eñ hafder mist.

3. Ef þu lijdur i Heime hier, Hatur, Mootgang og Offsookner, þessu mun verda Ender a, Uppskieru Tijmañ þa Meñ sia, þeim sem hier lidu Sorg og Saar, samfagna mun þa Hoopur klar, Lofande Gud um eilijf Ar.

4. Eg helld ad Krosseñ allre sie, Audlegd Veralldar mætare, fyrst hañ Guds Børnum wtvegar, Arftøku Sælu Himneskrar; JEsu liwfe Lausnare miñ, Lof sie þier fyrir Krosseñ þiñ! Hvern eg mier nærsta hollañ fiñ. 2. Cor. 4. v. 17.

5. J Kross Skoola Guds efkiemstu hier, Christeñ Saala, þa hura ber, heim i Himneskañ Sælu-Sess, so muntu verda Stirk og Hress, Og umbera Heimsens alla Hrigd, J hvørskins Neyd og Rauna-Stygd,

ygd, Huggadu þig vid Himna-
Bygd.

6. Fullþackad alldrei saum vier, fyrir þañ Kross sem reynum hier, su Saka mier meir virdest verd, eñ Vegsemd giørvoll hier a Jord, þegar Verølld eg vijk i fra, Vegsemd eilijfa kañ eg fa, Krosseñ þvi ollu orka ma. (Matth. 5. v. 12.)

9. Krossens Bikar ef Beyskur er, besta Raad vil eg giefa þier, varp adu i hañ Tignar-Trie, tak þad sama hia Skristeñe, Hvoria þar Grein, þig gyrna kañ, Gled med heñe þiñ Iñra Mañ; eingeñ Freisting þa fellir hañ.

8. Alldrei finst hier so miked Mein, Mootgangur, Pijsl, nie Hørmung nein, ad Helgur Ande giete ei grædt og giørvalla Mædu endurbætt, eñ ad nu soddañ Hugg

un

un hañs, Hiartnæmust Bænen er til Sañs, eitt þad dijrasta Medal Manns.

9. Augunum mæne eg uppa þig, O! Jesu kieñ i Brioste um mig, Endurnæringar liufust Lind, Lijkna mier þiñe Skiepnu-Kind: Gief oss ad heya hepped Strijd, hialpa oss sijdar Preñing blijd, ad sia þig Eilijfdar alla Tijd! Amen.

3. Psálmur.

Um þau Nøfn, sem Krossen hefr i Heilagre Ritningu.

Ton, Gude Lof skallt Ønd mijn iña, etc.

Minstu mijn Sæl hvad sagde, Sonur Guds JEsus HErra þiñ, Heilræde holl þeim lagde, sem hura ad vanda Lifnad siñ, hvørstvs mier filgia villde, Forlæte Elsku þa, Sem hañ ei sasna skyllde (Sæl

mijna ad þessu g(æ) Kross-Ferel
fete riettañ, i Fullhuga eptir mier;
Hvern Gud mun giøra liettañ,
Gange hiñ riett sem ber.
2. Hvad sem til hier kañ falla,
Heimenum i a moote oss, Veikleik
og Vanmætt allañ, vor DRottenñ
JEsus nefner Kross; Slijkt er
Huggunar Heite, ad Heimsens
Bøl (þo lijtid), lijkest ad sijnu Leite,
Launnarans Krossburd vid; Eñ
Christur a Krosse pijndur, Coronu
Dijrdar vañ Sijdañ med Sigre
krindur, Sæluhiælp øllum fañ.
3. Þo smrt þyke Sorgeñ stijnga,
Sañ-Christeñ Madur giæt ad
þar, alldrei kañ þig ad þvijnga, þvi-
lijk Hørmung, sem Jesus bar, þeg-
ar a Krosse kvaldest, kaup-
ande wr Dauda þig, Fra aungvu
Aure taldest, Asteñ hañs Hiartan-
lig

lig, veit þvi best Vansemd þijna og vill heñe svipta fra, þviad Velþocknan sijna, þier hefur JEsus a.

4. Job matte eirn soddañ saña, Sarum Krosse er nijstur var, hañ miste Gots og Graña, gaf þo DRottne eitt hoogvært Svar, þar epter þwngum Sarum, þiadest hañs veika Holld, Tapade Kiorum klarum, Klædde sig Dupti og Molld, Aster og Adstod siña, all litla siña ried, Ogudleg eigiñ Kviña, angrade hañ þar med.

5. Angist og Eymd margfallda, opt kallar David Mootgang siñ, þad skalltu þijda og hallda, þreinging siñ tekur Hiartad iñ, sem Frelsareñ sieck og reyna, Fridkaupande siñ Lijd, fyrst Polgiædes Pel hañs hreina, þreitt hefur sama Strijd, sem þig (mijn Saala) pijner, sijst

mun hañ gleyma þier, þvi Hiælp og Hiastod syner, hvørium sem þiadur er.

6. Fær og Freistinga Heite, Frelsarans Barna Mootlæting, vid hvøriar þo hier þreyte, þaug fa gooda Sigurviñing, ef þaugi Akiefd strida, i sañre Von og Trw, med Poleñmædi lijda, Mootgang sem fiña nu; þeirra Polgiædid hreina, þu skylder læra med, eñ veikleſt þeim Voneñ beina, Vanmatt þiñ færdu sied.

7. So skalltu Sal mijn geyma, soddañ Kross-Nofn i Hiarta þier, eñ þeim alldreige gleyma; Eirn Veigeñ matt þu læra hier, ad Freisting sem til kañ falla, faheyrt er ecke neitt, þvi Gud ser eins med alla, wt sem hañ hefurleidt, af Heims Anaudar-Lande, i siñ Hørmunga

munga-Rañ, slijkt er Guds godur Vande, þvi Gud vill þig Hialp legañ.

8. Himneske Hiortans Fader, Hialp oss þa Krossen liggur a, so under hañ gaungum glader, Guddoms Kraptur þiñ sie oss hia, fyrer Christi Kvøl og Pijnu, Kvalræde fra oss snu; Giæskuñar Pele þijnu, þvi ad vier treystum nu, Lat oss stoduga standa, stioorna oss, O Fader Kiær! Med Upplijsing Heilugs Anda, Añ þess bidium vær.

4. Psalmur.

Krossen skiedur ecki af Hendingu neirne, helldr kiemur hañ af Vilia og Raade lifanda Guds.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hriggest þu, etc.

HUgleid min Saal, i hreirnre Trw, hvadañ ad kiemur Pinning

ning ſw, er þig ſo mangrar tijtt, Heimſins Barna Hial ſcaniitt, hier uñ ſkallt þu akta þar lijtt.

2. Oþoleñmoodur margur hver, Meglar og ſegir DRotteñ ber, Uñhyggiu aungva uñ mig: fyrſt Mañraun Heimſins margfalld-lig, moot hañs Barne upphvetur ſig.

3. Hiner ſeigia ad Heimureñ ſie, hellſta Orſek i Neydeñe, hvør ſig þvi hate veſt, ad þeir hafe Hiart-ad feſt, vid Himna-Gud, og dyrke hañ beſt.

4. Eñ þu ſkallt vita, ad Moot-gangs-Mein, Millde og Giæſka DRotteñs hrein, tilbijr, og tilſkick-ar; Allar Heimſens Hormuugar, af Hende DRotteñs eru ſendar.

5. Megla þvi ecke Gude i giegn, geiſt þo hier dynie Mootgangs Regn,

Regn, þad helldur þeinkia ber, ad margfallt Synda-Safn þitt hier, soddan Krossburd afrekar þier.

6. Hvenær sem Gud vill hyrta þig, Heimurenn allur vendа sig, þangad sem þeinker hann, mørg þvi hafa Medøl vann, sem Madurenn ecke hyra kann.

7. Hyra þu fiist ad HErra sat, Hørmung þijna ei kunne ad sia, er Fulgana forsorgar, þvi ætlar hann þig til Uppheфdar, Ædra Lijfs og Farsældar.

8. Þar fyrer þo þig hyrte hann, hyradu alldrei Vesæll Mann, ad nyna hanns Medølum, þvi Skaparenn stiornar Skiepnunum, Skulldenn oll er hia þier sialfum.

9. Hvorke Diøfull nie Heimurenn, Himen, Lopt, Siooren eda Menn, þier annars efla Mein, þvi

eins þierDRottiñsHondiñ hrein,
helldur og sijnum Augnastein.
10. Gud (sagde Joseph) giørde
þad, gaf mig hijngad i þeñañStad,
Ad frelster yrdud þier, þu mattt
Sal mijn heyra hier, hvorium
Krossñ eigna þier ber.
11. Job þegar miste allañ Aud,
ecke formællte hañ þeirre Naud,
helldur æ hiñ Veg tier, þad took
Gud sem gaf hañ mier, Gude ein-
um Vegsemdeñ ber.
12. Þar fyrer vertu vel til Frids,
Væntu af DRottne Hiálpar-
Lids, sem þesser kieña þier; seigdu,
DRottne Dyrdeñ ber, Dæsam-
legt þvi Nafned hañs er.
13. HErra JEsu eg þacka þier,
þañ Kross þu sendañ hefur mier:
Þar treyste eg Eflaust æ, ad gott
allt kiemur Godum fræ, gled eg
mig

mig vid Jhugan þa.

14. Þo mig nu Sorgeñ sære hier, sig gledur Ande miñ i þier, so þvi hañ segia mā; Mijnu Angre sviptir sā, er sende þad, og lagde mig ā.

15. Veit oss JEsu þa Vitsmune, ad vona i øllum Kroſsburdi, uppā Almættẽ þiñ; Hialpa oss sijdar HErra miñ, til Himna, rijkes Fagnadar iñ! Amen.

5. Psalmur.

Kroſseñ er ecke Reide-teikn, helldr Elsku og Nādar-Merki Lifanda Guds.

Ton: Fader vor sem ā Himnum ert, etc.

CHristeñ Sala hier kom og siā, Kroſseñ þier leggur Gud uppā, af Elsku siñi Ast og Trw, ecki Reidi, sem meinar þu, Myſkun hañs til þijnmeiri er, Motgang þegar hañ

 send-

sendir hier.

2. Ofs mun virdast, hañ ecki þa, Einglunum meir, sem hier vill þiña, med þvi hañ vill ad verde þeir, Veglegre laungtum sijdar meir, alldrei mun Kvøl su koma uppa, sem kuñi ofs Gudi ad skilia fra.

3. Utvalldra Manna Kvøl og Kross, kallast mun eitt þad dijrsta Hnoss, af sialfum Gudi askamtad, adur eñ hafdi hañ grundvallad, allra Hlutaña Astæde, O! þad dijrmæta Hlutskipti.

4. Allt hvad sem hellst þig angrar hier, J DRottens Hond þig tilreider, þess meir sem Boled þreinger þier, þess nalægare DRotteñ er, Adam gamle og allt hañs Lid afmaest, hiñ so lifne vid.

5. Hvorium sem DRottens Hond er reid, hier fiñur valla Mot-

gangs

gangs Neyd, eñ alla þa sem Gud elska ried, eliir hñ Sorgar Braude med; effieñer þu alldrei Krossens Teikn, Kalla mä DRottenns Reide-Teikn.

6. David kannast vid sagdañ Sid, segist þvi Krossenn gledjast vid; fyrer Goodn värd honum Guds Blessing, Guds þvi hun kiende Riettlæting; Packlætes mesta Prvan er, ef DRottenn vill þig reyna hier.

7. Þai eg hier reyne Mein og M:od, mijns ern JEsu Dæmenn go:d, honum (þad vottar heilög Skrai) hafde Faderenn Pocknan m:Samt reynde hañ þad Mootgangs Mein, meire finst ecke Hörmung nein.

8. Angur og Sorg um̃ Æfe ber, eirn og sierhver sem Guds Barner,

Eilijfdeñ giører Enda a þvi, upp-
reñur Gledeñ ferſk og nij, hia ſijn-
um Gude uñ Eilijf Ar, Utvalldra
fagnar Hoopur klaar.

9. Miñ JEſu, þu ad ſonnu ſier,
ſierhverta Neyd, ſem reynum vier,
vier kyſſum þijna heilla Hønd,
Hønd þa ſem Græder Meinenn
vønd, Vøndur þinn HErra kome
oſs kiær, Kiærleika þiñ ſoreynum
vær! Amen.

6. Pſalmur.

Uñ þrefalldann Kroſs Skoola DRottenns.

Ton, HErra Gud ſkapad hefur Jørd, etc.

KOm hier mijn Sææl og kinntu
þier, Kroſs-Skoola DRotteñs
Pria, J hvørium hañ lætur læra
af ſier, Lijfs-Reglu holla þa, ſem
hønum filgia i faſtre Trw, Fræd-
iñg Himneſka nemur þu, ef blijf-

ur hønum hiat.

2. (*) Typtunar Skoole DRottens dijr, deidir þitt Blood og Holld, hañ sem þar agast, uñ sia flijr, Eilijf Syndanna Giølld, (*) REinslu Skoole Guds Añar er, i hvorium Von og Trw, i þier, proofar hañs Myskun milld.

3. (**) Pridie hañs Skoole þijngstur er, þañ hafa reindañ señ, af þessum Heime wtleidder, allir Guds Pijslar Meñ. Sal mijn nu skulu þessir Prtjr, þier kieña hver-su ad Gott med bijr, þo DRotteñ age oss enn.

4. Andvarp Hiartans og Ydran med, wtpressar DRottenns Hønd, og þeim sem hafde gaulaust Gied, gefa kañ hrellda Ond, þvi þesser Skoolar Skaparans, skipta uñ Edle syndugs Mañs, þo Typ-

kañ virdeſt vønd.
5. Guds huleñ Vijsdoom vita fær, vel hver ſig ydkar þar, þañ ſem Veralldar Skynſemd ſkiær, ſkilde fyrr ecki þar, lijfgar oſs ſo ſar Lijknar Kroſs; Lifer þa Gud og bijr i oſs, lifum ſo Lidner vær.
6. Silfred i Jordu ſaurugt var, ſem þo i Ellde er hreint, ef Ellds vid Pijſler eilijfar, oſs ſkal ei verda meint, æ ødrum Ofne Þorf er þa, þvi Nafne Kroſseñ hrita mä, am hañs er allt effeint.
7. Lauſnara þijnum ad lijkiaſt hier, Lof er þier allra meſt, i Velſyſting þo valla ſkier, viñur þad Kroſseñ beſt, David i Utlegd ordte Liood, eñ ſem hañ kem og ſtijrde Þiood, hendtu hañ Verkeñ veſt.
8. Ef Læknareñ ecki Veikum vill, Vidleitne ſijna tia, meſta Skad-

Skadrædes Merke ill, meiga þad aller sia, af þvi hañ treyster ecke at sig, eins þegar Krossen fordast þig, veik er Lijfs Von þier at.

9. Heims Epterlæte, Inde og Roo, allmarga hefur deydt, og þañ sem i þvi wt af doo, Arf-Von himneskre sneidt; eñ Guds Barna Sorg eg sæla tel, Saalena hun kañ ad glediavel, þo Holdenn þyke leidt.

10. Kross er Mañdygda Mooder hrein, Meistare Spekeñar, Vegferdar Leid til Lijffens bein, Li ia Paradijsar, Morgun-Stiarna hijr hañ er þier, Huggunar Sool at epter fer, allskyns Unadsemdar.

11. Oh! Lætum oss þa læra hier, ad lifa i Skoola þeim, albloomgada sem oss giorer, eins og þañ meira Heim, ilmande Jurt-

um allskonar, ad Dijrdar Coronu himneskrar, odlunst i ødrum Heim.

12. Fagnande Sæl mijn fagnar þier, Frelsareñ JEsu trwr, i sællre Von fyrir set eg mier, ad Sool reñe upp epter Skwr: Veit mier ad ætijd vone eg þijn, vel muntu Sælar Heilleñ mijn, frelsa mig Eymdum wr, Amen.

7. Psalmur.

J vorum Krosse skulum vier fyrst bidia, um Fyrirgefning vorra Synda, sem eru hanns hellsta Ordsok.

Ton, Hædste Gud HErra milde,, etc.

EFne og Ordsok mesta, allrar Mootlætingar, er Framferded vort hid vesta, vier skylldum gæ ad þar; Gyrnunst fyrst Grida ad leita, Gude eilijfum hiá, oss mun hañ ecke neita. Angred Mootlæt-

iß

is heita, ad goodu oss þienar þa.
2. Vilier þu HErrañ hallde, Hormungum sijnum fra, ad safna meir Synda Giallde, soomer þier ecke þa. Ef Straffed ä ad riena, aflaite Synden fyrst, Gud hefur Huggun liena, hellst þeim sem feingu siena, swra Syndaña Lyst.
3. Um Leoned Lærder rita, Lambenu vœge þad, vilie þad Vægdar leita: Verum miñuger ad, oss lætur lijka veina, Leoned af Juda Ætt. Til Huggunar er þad eina, Audmyktt og Bæneñ hreina, vel fær oss vid þad sætt.
4. Ydrande og audmiwkt Hiarta, wtslœckur Heiptar Bæl, vors Guds, þvi vel nam skarta, Voneñ i hrelldre Sal, oll vor Hrygd, og Mootlæte, eingeñ stoor Hormung er, Synden þvi Nafne sæter, ad

sodd-

soddañ vel þu giæter, Avert þvi vondañ ber.

5. Hvad villtu kreina og klaga, Krossen̄ þo ame þier, fyrst þu um̄ þijna Daga, þÿngra forskulldader, ef Bølenu lætur leita, Lids, fyrre eñ Synda Præ, Vinur Veralldar Sveita, vijst mattu þañveg heita, Ovin Guds ertu þa.

6. So sem þad Gud er goodur, gagnstæd Voñdska er Synd, Armædu allrar Sioodur, allskyns Hørmunga Lynd: Fyrst refsar Gud þeim riettlæta, sem reyneſt tijdum hier, ad Synd skule hann sijna jaita, syrgia og af Hiarta græta, von er slijkt verde mier.

7. Fiñum þvi feigens Hende, Fedur-Hrijs Elskurijkt, fögnum þeim Fridar Vende, forþient er meira eñ slijkt: Mæn Gud um̄ Mijsk-

Myskun beidast, þvi mysktuna vill hañ oss; Eñ vid Athæfed leidast, er Von hañ mune reidast, og senda soddañ Kross.

8. Ef lidugur villtu vera, vid hverskyns Neyd og Pijn, Ydran skallt grateñ giora, Gud mun þa sion til þijn, fagnar hañs Fødurs Hiarta, fyrst þu so leidriettest, og hvad þu uñ villt kvarta, ef þijn Trw kañ ad skarta, giørvallt til Gooda snijst.

9. Avi! Eg aumur jata, O! Herra Jesu kiær, mier er maklegt ad grata, mijn Synd þvi orkad fær; særdu mig sem þier lijkar, i Sorg og Angre hier, eñ hiedañ þa blijt eg vijkia, Hiartad þitt milldelijka, vægie þa miñ Gud mier!

8. Psalmur.

Kross=

Krossen er Stundlegur, og tekur
Enda þa minst varer.

Ton, Christs er Koma fyrir Hondum, etc.

SAñchristeñ Sæl þad lærdu, ef sæker þig Harma Striid, og Von þijna vid þad nærdu, ad vita þess retta Tijd: Stund þad eñ eingeñ Æfe, er sem þu lijdur hier, almattugur Gud giæfe, ad giættum þess aller vier.

2. Þo Lijfe og Sælu leidest, længsamleg Pijnning siw, æ Augnablike hun eydest, ædur eñ hyggur þu, i Raunum hier þo hiarer, og Hiælp fæer einskis Mañs, sækia þig sijst þa varer, Sællder þijns Fodurlands.

3. Þu i Dag lægt sem liggur, leikur æ Morgun hijr, ad Aptne er þu hryggur, añars Dags Sorgeñ flijr; Litla Stund Krosseñ lemur,

med Lijfenu ætijd hver, Eylijfdeñ epter kiemur, sem allt gott færer med sier.

4. Marger Heidner Meñ hafa, Huggun hilijkre naad, og meint i Mootgaangs Vasa, munde sitt batna Raad; Eñ hvad mun oss ha sooma, wtvaleñ Herrañs Plood, sem vitum Guds Vilia og Dooma, vonande a Heit hañs good?

5. Vertu hvi holiñmoodur, hevnk ad DRotteñ er trwr, Huggare harla goodur, hañ svipter Kvølum wr, epter Hrigd Glede giefur, Giædska og Naad hañs skiær, eilijfa Droo hefur, eingeñ, sa Gude er kiær.

6. Hañ sem Gud agar Ungañ, elskar hañ nærsta heitt, vid siñ hañ sorgar Pwnga, sa lærer hetta eitt ad vort Lijf og hess Bloome, Ar-

mæda

mæda og Hörmung sie, og þar at
efter kome, eitt betra Sælgiæte.
7. Vor Kross er verdur eige, ad
vidlijkiast þeirre Dijrd, er gefft at
Andlaats Dege, Utvalldre JEsu
Hyrd, þo Neyd sem hver vor hefur,
hier vare i Þusund Ar, frekare
Glede giefur, Guds Rijkes Dijrd-
enn klaar.
8. Sigurvegaren̄ sæte, Son
Guds miñ JEsu kiær, sem sitter,
stidur og bæter, Stund þa sem lijd-
um vær, auk mier Styrk Orda
þiña, ad eg þa Lijf mitt hver, burt
meige fara og fiña, Fagnadar Vist
hiaa þier! Amen.

9. Psalmur.

Uñ Bonena, og hverneñ hun er
naudsynleg i Krossenum.

Ton, Nu bid eg Gud þu Naader mig, etc.

EF þu mijn Saala athugar, eitt
Raad, sem best til Heilla var,

Endurlausnarans Elskendum, og
hans Kross þiædu Mannestium,
orvinglast munt þa alldrei þu, er
Von, Polgiæde, og Heilög Trw,
þetta Guds Börnum reinda Ract
sin reider sig uppa Drottens Nad.
2. Sw Von er veik og Vodagiorn, ad voga freklega a Heimsens Börn, Kiærleike þeirra valltur var, vega þeir minna en ecke par, en sællra Guds Barna Glede Von, Grundvollud er a Mariu Son, Forþienan hans og Fyrirheit, sem framkoma hun um sijder veit.
3. Vonen ann Polgieds valla er; vonar Mann þess han ecke sier, vonade Abraham Vonarlaust, Von hans fann honum Sælu Traust: Von mijna O! JEsu verka þu, Vongoodur so eg bijde nu, uppa

þad sem eg vona vil, verdur hun alldrei Skamar til.

4. Good Voneñ Kedia Gulleg er, Gud vill med heñe draga ad sier, alla þa heñe hallda fast ; hiner sin fyrre Orvinglast, epter verda, so alldrei naa, ei ifre Sælu Himnum aa, sem Voneñ hefur ad vænta sier, vit þad miin Saal og giæt ad þier.

5. Oseigianlegast Afl og Krapt, i Utvølldum Guds hefur Voneñ hast, angradar Saaler saña þad, Sorg þegar kiemur Høndum ad ; þo yfirgiefnar af øllum sie, Athvarf er gott i Voneñe, hun er ein Dijrdleg DRottens Giof, DRottne sie fyrer hana Lof.

6. Von mañleg eckert viña kañ, verkar þa sømu Natturañ, Dñur Gudleg þess giæter þu, giefur Von þessa heiløg Trw : Von mañleg

morg-

morgunn viñur Grand, Von til Guds, Himneskt Fodurland; þañ sem hin fyrre fella vañ, felldann vid reiste onnur hann.

7. Voneñ stadfost og velgrunduð, vorre Trw teinger sialfann Gud: Voneñ þitt Salar Atkier er, og Skiolldur sa, þu fyrer þig ber: Stoolpe riettur hun reiknast ma, rootfestur sialfum Gude a: Hiner sem vona a veikañ Reyr, verda til Skamar sijdar meir.

8. Med Krossenum vill vier vitum, Gud, Voneñ hvad fast er grundvolluð, þvimarger hallda i Medlæte, mikeð af Trw og Voneñe, eñ þegar Krossenn klappar a, Klogun stoora þeir hafa þa, i Vonenne ædur vel stirkver, valla þa skilia hvad hun er.

9. Allt vort Mootlæte Ending

fær, epter þvi bijdur Voneñ skiær, þo Gud fravikenn syne sig, siijst bregdur hañ sijn Ord vid þig: Odruvijse eñ ætlar þu, optsiñes kiemur fram̃ hañs Trw, vona þu Drotteñs, veik Mañkind: ad væna hann Lijge, er skadleg Synd.

10. Lausnare miñ þig lofum vier, Lijfs Heill vor stendur øll af þier, verka þu i oss Von og Trw, vilier oss Drotteñ hyrta þu; so hver og eirn med Trwar Traust, til þijn andvarpe af Hug og Raust; þo ad þu DRotteñ deyder mig, DRottenn þo skal eg vona a þig! Amen.

10. Psalmur.

Hvar fyrir Gud stundum undañdrage siina Hiaalp i Krossenum.

Ton, Hvar munde vera Hiartad mitt, etc.

HUgleid mijn Sæl þijns HErra Sid, hanns Børn þo kalle þr-

matt, Bænheyrslan stundum bijd-
ur vid, betur þad grunda matt:
Ydrunar Dvøl og Uggleysid, af
þessu varast matt, þessa hanns
Vending vakna vid, verkar hun
Frid og Satt.

2. Opt hroopar Gud i Eyru
Manns, ad Yfirbeot skule hañ
tia, þegar vier Orded heyrum
hanns, hann sialfur talar þa; hve-
rt fær þa Drottenn af oss Ans?
Yfir þvi klaga ma: mun þa Von,
HErrann Himna Rans, Harme
strax liette fra.

3. Ef þu villt DRottenn opne
sijn, Eyru og heyre þig, hann vill
þa fyrst þu heyrdir sijn, hanns Ord,
enn otteft sig, æ bloode Gude inn
til þijn, Ydraneñ hiartanlig, Væ-
gd hanns þa þinne Veike og Pijn,
vendar a hægra Stig.

4. Vill Gud og lijka Vidlits
seirn, vita hvert Trw er good, þo
fyrir hønum ei hyliest neirn, hanns
vill samt Spekenn frood, ad þad
sem hann visse ædur eirn, allre sie
kunnugt Þiod, siælfum oss er þad
Soone hreirn, syngium þvi føgur
Liood.

5. Angrar oss tijdt sem ei sie søl,
Adstod hanns, þo lofud, bender oss
þvi su Vænar Dvøl, betur ad kalla
in Gud; æ! hvad sært mun þa ei-
lijft Bøl, er lijdur Sæl tøpud,
vardveit þu oss fræ þeirre Kvøl,
Þrij-Eining, hæblessud.

6. Þvi meir sem blessud Vid
hanns hier, bijdur med Hiælpar
Stund, þvi tegnare henne verdum
vier, vor þegar huggast Ønd, besta
Lækning þa bijr hann þier, er beisk-
ur er Krossens Und, eirn fyrir þvi
hann

hañ øllu ſier, af ſiñe milldre Lund.

7. Hver munde leita Læknarans, edur Lyſter kunna þær, ef enngenn yrde ſaar? Til ſanns, ſo erum lijka vær: Hyrdum lijtt um Gud Himna Ranns, Hørmung nema þa ſlær; ſeint mundum vier og vitia hañs, være oſs Kroſſeñ fiær.

8. Ecke hefur Gud (eg af þvi veit) einum mier giørt þad Saar, ad heyraſt, þa eg ſer hanns aa Leit, harla ſtyggur og ſaar, vid Abraham ſærde hañ fraṁ ſijn Heit, wm.. fleyre eñ Tuttugu Ar; Fyrr enn þad Joſephs Fiøtur ſleit, fellt var margt Harma Taar.

9. Endurlauſnareñ liwſe minn, Lijf mitt og Verndar-Skiool, Sañ leiks Vijſare og Veguriñ, veitſtu Luckunnar Hiool, gief ad eg fare i Fadmeñ þinn, Fegurdar Himneſk

Sool, þar sem þiñ Skare kiæter
Kiñ, kringum þiñ Tignar Stool!

II. Psalmur.

DRotteñ leggur ecke meira a oss, enn vier kunum ad bera.

Ton, O! Fader miñ, eg Prææleñ þiñ, etc.

MIlde JEsu, eg miñest nu, Magt þinna Fyrirheita: Sorgmæddum Lijd, þijn Lijknen blijd, lofar Hugsvolun veita; Armædu Taar, og Synden sær, Augun mijn hier þo væte; Heidrar mijn Saal, þitt haleitt Maal, Huggarenn edla sæte.

2. A allañ Veg, þu veist hvad eg, veikur er til ad lijda, Alvitra þijn, Armæda mijn, markar hvad heitt skal svijda, Mañrauna Prar, ei meire a, mig legst, eñ bored giæte; Heidrar mijn Saal, þitt heilagt

lagt Mal, Huggareñ edla sæte.
3. Fyrst þa þu hier, gafst HErra mier, Heite Christenna Manna, vigtade þa, þijn Vitskann hæ, vissañ Skamt Hørmungaña; Nattturu mijn, Nad þeckte þijn, og Þolgiæðes heñar Mæte; Heidrar mijn Saal, þitt heilagt Mal, H. e. s.
4. Megnare Kross, þijn Myskun oss, meir gaf, er kunnum lijda, eñ miñe þeim, vid Mootgangs Heim, midur sem viña ad strijda, Krapt bæde þañ, sem þola kann, þu sender og Mootlæte; Heidrar mijn Saal, þitt heilagt M. H. e. s.
5. Þann Kross þu lier, best þyker mier, Þoleñmoodlega ad bera, med þvi eg veit, þijn Millde heit, mier fyrir bestu vera; J Hørmunga Sioo, þu send mier Roo, so

eg hann stadest giæte ; Heidrar mijn Sal, þitt heilagt M. H. e. f.

6. Ef Soolen̄ klær, um̄ øll Heims Ar, æ skyllde fagurt liooma, Akur-Londen̄, þa yrde senn, eydd sijnum fyrre Blooma, eins visnar oss, fyrir utan̄ Kross, Akurenn Trwar mæte; Heidrar mijn Sal þitt heilagt Mal, H. e. f.

7. Þa Faderen̄ sier, ad Barned ber, Byrde sem þad ei velldur, og kallar um̄ Lid, han̄ kiæfest vid, kiemur og biargar helldur: So bijr Gud nær, þa bidium vær, Børn sijn þo stundum græte ; Heidrar mijn Sal, þitt heilagt M. H. e. f.

8. Þu hefur skapt, fyrir hæbstan̄ Krapt, HErra mitt Lijf og Anda, allt hvad eg er, og orka hier, er Smijde þiña Handa: Þo nu þijn Nad, mitt reyne Rad, Riettlæt-

es HErrañ mæte ; Heidrar mijn Saal, þitt heilagt Maal, H. e. s.

9. Þu Hyrder trwr, mier Hætt-um wr, Hialp veiter millderijka, eg treyste þier, þu tak vid mier, typ-ta mig sem þier lijkar ; Þvi meire Kross, þess betra Hnoss, þwng Hrygd oss aflar Kiæte ; Heidrar mijn Saal, þitt heilagt Maal, H. e. s.

10. O Fader kiær, oss selum vær, i Forsiaa og Geimslu þijna, væge oss þijn Naad, og Vijsdoms Raad, so vinne oss engenn Þijna : Epter vorn Graat, oss erfa laat, eilijf Glledeñar Mæte, þig heidre vor Saal, med Huga og Maal, i himnesku Dijrdar Sæte ! Amen.

12. Psalmur.

Uñ Poleñmædena i Krossenum.

Ton, Sea friaals vid Logmaal sæddur er, etc.

JEsu mijn Sal i Siñe þier,
Sonar Guds milld Heilræde:
Allt hvad þig kann ad angra hier,
uñlijdtu i Þolennmæde.

2. Kresur þess Gud af Christnum nu, Krossen þo meige svijda, þaug Saar þier veitter sialfur þu, sonner þijn Skyllda ad lijda.

3. Reidstu þvi ecke HErrans Hond, sem holl gaf þier Naudar Skipte, fyrir so min kann Fodurs Vond, Fordæming af þier svipte.

4. Ef þu ert HErrans Oska-Barn, elskadu Poleñmæde, þvi Þolenmmoodur og Esagiarn, egner Guds Hefndar Bræde.

5. Penktu med þier i sierhvert Siñ, sem þig kann Bol ad henda, eg veit Lausnareñ lifer minn, Loford sijn mun hann enda.

6. Heilog Skrift kallar Kross-

eñ hañ, Christs Byrde, Hvijld sem
viñur, eñ vor Skynsemd um Aud-
nu Bann, adrar Meiningar fiñur.
Matth. 11. v. 29.
7. Af þessu og ødru þu nu sier,
þijna Skynseme rænga, moote
hun Gude i øllu er, ættu þvi hana
ad fænga.
8. Ef Gud þier Krossen sender
sin, seigdu med Elsku þijda: Verde
minn DRottenn Vilie þinn, vil eg
þijn gladur bijda.
9. Þa mun Gud aptur ansa
þier: O mitt Barn Hiarta kiæra,
fyrst þu so treyster mæddur mier,
mijn skal þig Huggun næra.
10. Vier bidium Guds Nafn
Helgest hier, hellst þad i Raun-
um skiedur, ef ad vor Saala Sorg-
er ber, sonnu Polgiæde medur.
11. Vier bidium Rijki Heilagt

hanns, hier til vor nidur vijki: an Kroſsburdarens (enn til ſanns) Einginn ſeck Himnariki.

12. Vier bidium ad hanns Vilie klaar, VErde a JOrd ſem Hæd-um; Nu er hanns Villd, ad Sorg og Saar, ſafne oſs Tignar Giæd-um.

13. Þijn Møglan Gude Moot-ſtædlig, Mein þitt giørir æ verra, eykur þitt Straff, enn ſturlar þig, og ſtyggir þinn milld a HErra.

14. Hann eiñ þier ſender Harm og Boot, Helſtund og Lijfsgiøf væ-na: ef þu hañs Vilia møglar moot, Magt ſiñe villtu hann ræna.

14. Sool, Stiørnur, Tungl og allt hvad er, Øllum Guds Vilia hlijda: AE! hvad mun verda aum-um þier, ef eirn villtu hm̃ ſtrijda?

16. Þoleñmæde ſem i bijr oſs, ef

DRottne giarnañ hlijder, mijker hanns Gied, enn millder Kross, og Myskun ødlast um̃ sijder.

17. Fognudur man hier finnast nu, Fyrst þig vill DRottẽn græta, med þinne Hørmung heidrar þu, Heilaga Þrenning mæta.

18. JEsus þa Ædstu Upphefd fieck, epter Motlæting slijka; þañ sama Weg sem Guds Son gieck, Gānga mattu og lika.

19. HErra, nær sem þu hyrtir mig, Hress mig i Þolinnmædi, og hialpa mier so eg heidri þig, harmandi og gladur bædi! Amen.

13. Psalmur.

Fram̃veigis um Þolennmædina og heñar Dæme, hia þeim Heilogu.

Ton, Lifande Gud þu liit þar a, etc.

HJgg ad mijn Saal og sia þu hier, sætlegt Huggunar Næ-

ine, fyrir Hugskots Sioonum haf-
du hier, Heilagra Manna Dæme,
Peleñmædeñar þeirra Dygd, hier
kiennir hversu Glede og Hrygd, ad
filgiast opt i Heimi.

2. Þegar Job gieck a mooti
mest, mælti hann gladværum An-
da: Guds Nafne verde Gofgun
best, Gief took hann sinna Handa:
þo Gud þu hafir i Heliu mig, HE-
rra, þo skal eg vona a þig, og ætijd
stødugur standa.

3. Sveinar i Elldi breidu þrijr,
Þolgiædi stooru medur, styrkti þa
Engell HErranns hijr, hia þeim
gangande siedur, so huggar DR-
ottenn hrelda Lund, henne a sinne
Pijslar Stund, Forsmeckur Lijfs
var liedur.

4. Þa Stephanus Dauda dæm-
dur var, Dijrd JEsu sieck ad lijta,

Fagn-

Fagnandi þwnga Piæning bar, þar ed hann Judar grijta; hanns Pijslar Brædur sama Sid, sijdann hafa og vidhalldid, sært þo hier mættu sijta.

5. Polennmædin er Packnæm Foorn, þad skalltu Sæl mijn læra, hvor sem vill DRottenn heidra vorn, hañ skal þad Offur færa: Him Pyrnum upprann sw Edla Roos, æ kann Trwna þad fagra Lios, uñ Utvalning vora ad næra.

6. Polinnmædi Guds Merki er, Menn hanns þad fordum bæru, sa þvi fastlega helldur hier, Heims moot Kvalrædi særu, Sigurvinning hier sællri nær, sijdann Koronu Dijrdar fær, lioomandi i Lioose klæru.

7. Opolinnmædi er til Sanns, allra Manndygda Sneidir, sijdañ

i Broost

i Brioost þess sama Manns, saur-
uga Panka leidir: Sa sem Græd-
arans hatar Hønd, hønum þo syn-
ist Lækning vønd, sialfañ sig mest
sa meidir.

8. Þar sem Kross DRottinns
einginn er, Uggleysid bijrþar iñi,
verdur sa Mañ, þad med sier ber,
myrkvadur i Hug og Sinni; Enn
Krossþiœndum DRottinn sijnir
sig: Soddann Skipti kijs eg vid
þig, minn JEsu, Sœlu minni.

9. Albiartur Spegill eru þier,
adrir sem Neydinn vefur, allstad-
ar hvar þu aumann sier, athuga
hvad þu hefur, forþient, ef riedi ad
reikna frekt, Riettlætis Herrann
þijna Sekt: Siœ þar hvad Gud
þier gefur.

10. Herra Jesu sem hefur veitt,
Heilögum Polinnmædi, hress þu

mitt

mitt Sinni og Hiarta breitt, Heims moot saru Kvalrædi: Gief mijn Vinning sie Gledilig, gladur vil eg þa lofa þig, Lijfs og framlidinn bædi! Amen.

14. Psalmur.

Allre vorre Ahyggiu skulum vier varpa uppa DRottenn.

Ton, Konung David sem kiende, etc.

GLedst eg i Gude mijnum, sem gaf mier þad heilla Raad, ad Umsorga allri Pijnu, uppa hanns Vægd og Naad, varpa eg i Von og Trw, Nadar hanns eckinijtur, sem Nadar-Bod hanns fyrerlijtur, mijn Saal giæt þar ad þu.

2. Siwkdoome, Sorg og Dauda, og sierhvad sem vera kann, Veikleik og Vijse Nauda, varpa þvi uppa hann: eirn hann fyrer øllu sier,

Hiarta

Hiarta þitt hañ vid stidur, hann gledst ef þu so bidur, hann veit hvad hollast er.

2. Ef þu uppæ þinn HErra, Ahyggiu leggur þijn, Harma Tåar hañ af þerrar, eñ Hiervistiñ þegar dvijn, þig hefur hañ heim med sier. Nijtt eckert nu þu lijdur, su Neyd sem Hiartanu svijdur, Frelsarans Ferell er.

4. Lærttu þier Sæl mijn lijka, Lausnarans Mynd ad næ, Guds Fødurs Giæskan rijka, giørla þad fyrer sæ; Legg þad allt æ hanns Næd; ødruvijse eñ þu meinar, opt meigum vier þad reyna, hañ sender Hiælp og Ræd.

5. Ef þu villt ecke leita, Adstodar DRottne hiæ, hønum þu hart afneitar, hier ad mijn Sæla gæ. Polgoodur Frelse fær, Vilier þu

Vægd

Vægd hañs hliota, viliertu hañs
Dreyra niota, hanns Krosse hallt
þig nær.
6. Bæde i Grat og Glede, giæ-
ttu þess Sæl mijn kær, vertu med
goodu Giede, Gud vill þier standa
nær, sa kallar so til þijn : Kom
Barn mitt Hiarta kiæra, Krosseñ
þo giøre ad særa, Nad skal þig
næra mijn.
7. JEsus þitt Hofud heiter,
hanns Limur ertu eirn, Himneska
Huggun veitir, hærre enn Kross
er neirn, siæ hañ þu elsker sig, hñs
millda Moodur Hiarta, ma sünd-
ur bresta i Parta, fyrr enn forlæte
hann þig.
8. Hafe Gud Son siñ sæta, sied
þa hann pijndur var, eins vill hañ
ad þier giæta, a Tijd Mootlæting-
ar, treistu þvi hañs a Heit, øll Ord

hañs Eidar eru, i Oriwtañlegre Veru; þad fyrir vijst eg veit.

9. Þo Hiartad veiklast villde, Voneñ sie Huggan hier, meire er Ð Rotteñs Millde, eñ Mañleg þijn Vitska sier; sem Gud er meire enn Mann, Gledeñ er Harme hærre, hanns Naad og Giæska er stærre, enn Hiarta þitt hyxa kann.

10. Naad stoora þad eg þecki, þegar Gud styrkir Mann, so hann Orvinglast ecke, andsvara helldur kann, Sæl mijn, þvi syrger þu? Guds mættu gladvær bijda, Gud mun þa Stunder lijda, þvi lina, er lijd eg nu.

11. Hier vil eg Hiartans segeñ, HErra minn Jesu kiær, vera æ þijnum Kross-Vege; veit eg þijn Naadeñ skiær, alla Stund er mier nær, þo eg i Hørmum hiare, hverf-

ur þad, siist þa varer, og allt gooda Ending fær.

12. Epter fer annar Vegur, øllum Guds Børnum kiær, ÿndæll og astwdlegur, allt þar at moote hlær; Þvi Hønd þijn O! HErra skiær, epter Hrigd Glede giefur, og Guds Børn i Dijrd upphefur. O! Ad þar værum vær! Amen.

15. Psalmur.

Um þariettu Guds Hialpar Stund.

Ton, Aull Christnen gief ad Gaum, etc.

HErrans Huggunar Tijd, Harmande kiemur Lijd, þa Mootlæted mest a liggur, enn Madurenn siist til hyggur, Hialp þijn mig Herra sedur, Hialpar Stund þijn mig gledur.

2. Ein. Joodsiwk ei veit þar, Augna

Augnablik Fædingar ; Þegar Harmur er hærstur, HErrann er þa sem nærstur, Hialp þijn mig Herra sedur, Hialpar Stund þijn mig gledur.

3. Ef Lausnarenn lætur hier, Liggia siñ Kross a þier, athuga eiñ Veg lijka, þad uñsnijst i Gelde rijka, Hialp þijn mig HErra sedur, H. S. þ. m. g.

4. Israel huggade hann, þa Hafenu skipta vann, mig vill so Millde hans leida, uñ Mootlætis Hafed breida, Hialp þijn mig HErra sedur, Hialpar Stund þijn m. gl.

5. Þa Hafed hæckad var, Hægr Vind-blær kom þar, og Veguna vel þerrade, Valld Guds so tilskickade, Hialp þijn mig HErra sedur, Hialpar Stund þijn m. g.

6. Ande Guds er sitt Blær, allann Kross-Veg sem fær, hreinsad: Til beggia Handa, Harmurenn kyrr mæ standa, Hiælp þijn mig HErra sedur, Hiælpar S. þ. m. g.

7. Guds Børn þo grate hier, Guds Son þeim nærre er: Herrann mæ heyra laungum: Hiælpa oss, vier forgaungum, Hiælp þijn mig HErra sedur H. S. þ. m. g.

8. Hann stiller hættann Sioo, hann veiter gooda Roo, Heims Bilgiur hellst þa rijsa, hann vill sinn Krapt auglijsa, Hiælp þijn mig HErra sedur H. S. þ. m. g.

9. Mann Hiælp þa wte er, Æ hradar DRottinn sier, þa oll Medol bila og bresta, hwen er Huggun mesta, Hiælp þijn mig HErra sedur H. S. þ. m. g.

10. J Fyrsta Angur-Stig, ef Gud strags huggar þig, Lijtt munde Madurenn prijsa, Maatt hanns og Krapt alvijsa, Hiælp þijn mig HErra fedur, Hiælpar S. þ. m. g.

11. Hier. finst ei Hörmung sw, HErra ad ei kunner þu, Lækna ef þijn Lijkn og Millde, Leggia sig þar til villde, Hiælp þijn mig Herra fedur, H. S. þ. m. g.

12. Allt hefur Tijma og Tijd, Tijd Guds þo komi um sijd, hann lætur Heim fyrst reynast, hanns Tijme kiemur Seinast, Hiælp þijn mig HErra Sedur, Hiælpar S. þ. m. g.

13. Guds Vitska og Veralldar Braft, vel ecke forlijkast, hwna Gud Huggun hefur, þa Heimurenn fra sig giefur, Hiælp þijn

mig HErra sedur, H. S. þ. m. g.
14. Þad sem vier virdumbratt, veiklyndir Undañdratt, hiaa Gudi er Hiaalpar Flijter, hañs Milldi Saal mijn lijter, Hiaalp þijn mig HErra sedur, H. S. þ. m. g.
15. Meistarenn Hiaalpar hijr, Hørmung miñe af stijr, tak oss þa Tijd þier lijkar, i Tialldbwder Dijrdar-rijkar; þar Himnesk Naad Hiartad sedur, eñ Heill þijn Saalernar gledur: Amen.

16. Psalmur.

I Krossenum skulum vier bidia O-aflaatannlega og ecke þreytast.

Ton, Skaparenñ Stiarna HErra hreirn, etc.

HJgg ad mijn Saal og hugleid þu, hverniñ þier ber i sannre Trw, ef Krossens Naudsyn ber til brad, ad bidia þinn Gud um

Hialp og Nad.

2. Skips-Batur vor er Bœnenn hiir; Beſta Vara er Kroſſenn diir, hladenn med ſoddann Voru og Val, verdur hann fyrr enn ſigla ſkal.

3. Hafed ſem fyrer Hende ſtaar, heiter Chriſtena Manna Taar, enn Maſtred ſinn velldur Vodum Lijns, vere Pijſlar Trie HErra þijns,

4. JEſus ſialfur er Segled þad, ſem þeſſu Maſtre hallaſt ad, Heilagur Ande, er hollur Blær, hepp-enn er ſa þeim Guſte nær.

5. Ef Bœnar Skip vort ſo hwed fer, bleſſud og farſæl Reiſann er, upp fyrer HErrann Himna-Rans, helldur þa Bœninn Syndarans.

6. Bœnenn hlioomar Guds Eyr-num i, allfagurt mieg, hann gledſt af þvi: Grætleg Bœn vor er Gudi hiaa, Gledinnar Saungur Himn-

zum at.

7. Herrann segist þvi hyrta þig, ad Hiarta þitt læri ad kalla a sig, Bølid kennir ad bidia þier, Bænheyrslann þar a eptir fer.

8. Bæninn vinnur og bindur þann, Bøndum sem alldrei vesiast kañ, O! hvad sa Kraptur er fraḃær, almættugañ sem sigrad fær.

9. Bæninn og Voniñ viña allt, vit þad miin Sæl, og giarnann hallt: Firir þessi Hervopn heilaglig, Herrann lætur oss vinna sig.

10. Bæniñ skal vera af Brioſti heit, byggd uppa Drottins Fyrirheit, þau Ord sem sialfur sagdi hañ, sigrandi giora Bidiandann.

11. Eg stend vid Dyrnar Drottinn miñ, Drottinn eg kalla a Almætt þinn, lattu, O Gud! at aumum mier, Ast þijna og Gæd-

ſku fyllaſt hier.

12. Þu hefur lofad ad heyra mig, hier fyrir kalla eg a þig: Eg treyſti þijnu Amen vijſt, Eidroſt muntu verda ſijſt.

13. Overdugur þo eg ſie þeſs, O Gud! gæt þu þijns Riettlætes, ef ſarmæddum þu ſiniar mier, Sañleikur þinn i Vedi er.

14. Avi, miñ Herra! allt veitſt þu, ef eg ſkal ecki tapaſt nu, undir þeim Kroſsi er eg ber, Aſt þijn og Giædſka hialpi mier.

15. Eg leita nu þijns Andlites, eggiudu mig þijn Bod til þeſs, fyllt tu a mier þijn Fyrirheit, ſer eg þeſs gliupur nu a Leit.

16. Hvorninn ſkylldi Gud gleyma mier, Giafari Miñis ſem þo er, Andi hañs milldur er mier hia, enn JEſus bidur Himnum a.

17.

17. Alldrei kemur þad Andvarp hier, ad ecki hafi nockurn Krapt med sier, ef Hiartad er añars heitt og skiært, Huggun sw hefur marga nært.

18. Enn þu skallt Saal mijn, þar ad gaa, þier vanti ecki Trwna hiaa: Þo Herrann dragi sijn Heit a Frest, hanns Ordum ber ad treysta betst.

19. Þo Holld þitt, Satan, eda Heimuriñ, hædi ad þier mz Gríñ leik sin, laattu þo helldur alldrei af, ad upplipta þijnum Trwar-Staf.

20. Ef Twngañ ecki tala maa, til Guds þitt Hiarta kalli þa, sodd ann Andvarp þier Sælder fær, og Sigri fegrum hiaa Gudi nær.

21. Segulsteirniñ med siñi Art, ad sier ef dregur Jaarnid hart, betur mun geta Bæniun þijn, i Bol-

innu ladad Gud til sijn.
22. Hier fyrir skalltu Härmi i, halldu fastlega Trauste pvi, Muñ, Augu, Hendur, Huga og Saal, hefia til Guds med Bænar Mal.
23. Hañ hefur Lyst ad horfa á þig, heyre hann þu ákallir sig, hæger þitt Strijd, eñ stirkir Trw, sredugur ef ad blijfur þu
24. Bæn miñe stijrdu HErra hær, Heilog fyrer þijn Pijslar-Saar, so Harma-Raustenn, þo hier sie laung, ad himneskum verde Dijrdar Saung! Amen.

17 Psalmur.

Uñ þa Sierlegustu Huggun i Krossenum.

Son, Giæskurijkaste Græðari miñ, etc.

VEl christeñ Saal þier vita ber, Veniu og Skickan DRottiñs hier, þa Hörmung hañ þier sender; sem

sem er: Hañ vill Mañ huggadañ, hvra þu tijdt um̃ Fagnad þañ, Bôli þa burt hañ vender, Eya! Eya! Hiortum tvist, fær hærsta Lyst, i Hörmum sijnum, Gledstu mijn Saal i Gude þijnum.

2. Uppvekur DRotteñ eina þa, Ande og Lijf sem burt var fra, Lifande Lijfgar eingeñ; Harmande Saal þvi Huggun fær, heñe full-gladur ecki nær, so hefur þad halldest leingi; Eya! Eya! Heimureñ medañ Harma gledur, HErrañ bijdur, þar til Heimenum hafnar Lijdur.

3. Hvorn sem DRotteñ vill hugga miog, hender þañ Pijna marvijsleg, hier smæder, sijdar sæmast; þess meire Læging þu hier ber, þess betre Von til Heidurs er; so skal nu Sorg vordæmast, Eya!

Eya! Harmur, Kæti, Hryg; Medlæte, Helgum viñur; Sæll er sa se'n þann Fognud fiñur.

4. Job þiædist AreñSio iSeck, sijdar hønum þvi betur geck, Medlæte nade nyu, Fyrir Sio Arenn Harma hauns, Hundrad Ar naut hañ Giæda Lands, þar med full Fiorutiju, Eya! Eya! Ei veit ncer, eñ verdum vær, i Velmakt settir, HErrañ vor þegar Harme liettir.

O! Christeñ Madur, adgiæt þar, ædur eñ JEsus Madur var, huggade hann Harma giarnann, nu Fyrst hañ giordest Gud med oss, gieck siælfur under Pijsl og Kross, og reinde Bøl siña Barna, Eya! Eya! skyllde hañ þa, siñ heita ma, vort Høfuded frijda, Sian þad ei hvad hañs Limer lijda?

6.

6. Hvør munde lata Hollð sitt hier, Harmande Kveina og Barma sier, ef hann þar giørt að giæte? Vær erum HErrans Hollð og Blood, hans er til reiðu Makten good, að mykia vort Mootlæte, Eya! Eya! OMottin kiær, þijn vitium vær, þa Verølld græter, Harmande best þitt Hiælpræð kiætir.

7. O! Herra Gud sem Huggun lier, hærre en nockur Manraun er, aumur eg æ þig kalla, Jnrættu mier i Sini og Sal, sana Trw æ þitt Lijfsins Mal, og lat mig alldrei falla, Eya! Eya! Gief oss sijðan sæla Tijð, sem Tregan bæter, og Utvallða þijna um Eilijfð kæter! Amen.

18. Psalmur.

Hvorneñ Guds Børn skulu hugga sig, i moote Heimsens Varna Laste og Lygum.

Ton, Tunga mijn af Hiarta hlioode, etc.

SA sem vid Gud sem Trygder, sig vid bwe Offsecknum, Helgar strijde Hreckium Dygder, hrinda vonder Fromlyndum: Alas Heimsins, Last og Lygder, laungum mija Guds Børnum.

2. Huggar mig, þo Heimurenn æde, HErra Jesu, Kraptur þiñ, þu hefur Valld og Vitsku bæde, ad veikia hñ med Grimleik siñ; i þijdri Bæn og Polenmæde, þijn skal bijda Hugur miñ.

3. Vertu Gladur, Gude hreinum, gief þu allañ þiñ Mailstad, at hvorium bædi hañ og einum, hefner; So þig undrar þad, at hinum, sem villde hefna i Leinum, hefner

Sverd

Sverd Guds tvijeggiad.

4. Alldrei verdur Hefndeñ hærre, helldur eñ Gude ef feingen er, Þvi veit eg er Straffs Von stærre, stiggi eg eirn frooman hier, enn þo Heimureñ allur være, i einum Huga ad ressa mier.

5. Þegar eg hef þig HErrann sæte, hyrde eg lijtt þo Verølldinn, af Hørmung mine Hug siñ kiæte, huggast eg vid Almætt þiñ; þu ert sa sem Þragter bæter, þu ert Lijf og Kraptur miñ.

6. Ord Guds hefur þu Ond mijn kiæra, er hañ Gud og Fader þiñ, O! þann Sooma og Sælld frambæra, soddañ fær ecke Heimuriñ: Þetta æ þig ad endurnæra, ad þa dynia Lastmæliñ.

7. Þegar Gud vill Hørmung hægia, Heimureñ skal sier venda fram: Megnar hañ ecke i moote ad

bægia, Magt hũs giørvøll hiadnar
þa: Læt hier Saal mijn Nææd
Guds nægia, Naudhiælpare er
riettur sæ.

8. Angraſt þar fyrer ecke mæt-
tu, Iller Menn þo laſte þig, Glad-
vær allt þier gediaſt lættu, Gott
Mælefne birter ſig: Sigurvinn-
ing vijſa attu, Von er ſw Obrigd-
anlig.

9. Pitt Sakleyſe þu ſkallt prij-
da, Poleñmæde ſañre med: ſæ ſem
villde viña og ſtrijda, vel mæ ſtun-
da hoogvært Gied: betra er añars
Laſt ad lijda, eñ Lof eilijft ad ſetia i
Ved.

10. Heims þa Loſtunar Hafed
ſvarta, heſiaſt tekur mier æ moot,
Iñ eg geing i Hws mijns Hiarta,
hyggiande ad hvørt þar er Boot: ef
Sakleiſed eg ſie þar ſkarta, ſiñe eg
Ver-

Verølld ecke hoot.

11. Þar med, Sal mijn, þinn Lausnare, þo ad nefndur være hañ, Villu Madur og Vinsvelgiare, villtu betra Kost enn þann? Tign er þier ad filgia hañs Fare, Fögnudur meire ei vera kann.

12. Hugga þu mig Herrañ sæte, Heimureñ þa mig lastad fær, uñbored so eg þad giæte: Andlaats Tijmiñ þa mier nær, Eilijft gief þu Epter læte, Ønd miñe, HErra JEsu kiær! Amen.

19. Psalmur.

Hverniñ Madur skal strijda moote Diøfulsens, Heimsins og Holldsins Freistingum.

Ton, Til þijn Heilage HErra Gud, etc.

HVør sem megtugañ Ovin aa, utbweñ skal saa vera: Saal mijn,

og Fiand-Meñ þecke þrian, þier Mein sem viliagiora, Diøfulleñ, Heimur, Holld og Blood; Hier i moot skal nu Christeñ Þiood, Herskrwda HErrans bera.

2. Harla mioo er til Himna Slood, hver eirn þad fyrir sier virde, under, Sathan med grimre Glood, sem giarnann Reisendur myrder; Heimur, i fyrir hindrar Stig, Hollded vill underdraga þig þwng er siw Þrautta Byrde.

4. Hvørium sem rædur Holld og Blood, holldlega er Siñadur; Heimur Gied-stollta giører Þiod, giæt þijn, O! Vesæll Madur, Hafur ef fyller Huga þiñ, Hefiñdur þess er Diøfulliñ, vertu þvi varhugadur.

4. Hañ leggur fyrir oss Heimsens Hnoss, Hollds Lyst og Eyt-

erlæte

erlæte, med vorum Böndum so bindur oss, hwest hvør vid þvi giæte; geim mijn frä soddan Grim̃leik hans, Guds Son, er klæddest Holldi Mans, Diøfuls Sigraren sæte!

5. Pa vonder Peinkar hreifast hier, i Hiarta og Siñe mijnu, Ovinur min̄ pa ætlar sier, ad etia Vielræde sijnu: Andvarpa eg i Ast og Trw, epter þier Herra min̄ Jesu, og Lijknar-Lide þijnu.

6. Sterkan̄ Frij-Vilia Gud oss gaf, Glæpum sem kun̄e ad varna, hygginum þvi fwser Heime af, Holldenu strijdum giarnan̄; Jll Nätturan faie hun̄ Yfirhønd, Osijtanleg oss fœrer Bønd, vid henne þvi hellst skal sporna.

7. Wijst er Man̄e Omøgulegt, Meinsemd allre sig vara, sem Lopt-

sens

sens Fuglum Lopted frekt, Lijdur mæ engeñ spara: Ord DRottenñs þo og Otte hüs, wtrijma kañ af Hiarta Mañs, Ovina allañ Skara.

8. Bæniñ vort Medal betsta er, bugar sw Hørmung alla, med heñi jafnañ jeg vil hier, Jesu þitt Nafn ækalla: Beitstu betst allra Beiki mijn, Vorkunsemi og Gædska þijn wr Minni kann mier ei falla.

9. Gud stendur hiæ og styrkir oss, Stundum þo sijnist fiærri, Sigrendum gefur Gledi Hnoss, Giøf sw er ollu stærri: Himneskann Dijrdar Hæ-throon æ, heimflytur so ad Lyktum þæ: Einginn er Huggun hærri.

10. Minn Herra Jesu Mættur þiñ, mier bid eg jafnann hlijfi: Ovina Selskap allann miñ, af mijnum Huga drijfi: Gef mier þeim

sæl-

sælann Sigur ä, so eg mætti ad Lyktum nä, Guds Barna Lausn og Lijfi! Amen.

20. Psalmur.

Um Guds Nædarrijka Hiastod i Krossinum.

Ton, Fadir vor sem ä Himnum ert, etc.

OTTastu ecki, eg er þier med, Eg sæ vel þijna Hørmung sied, Hønd mijn skal styrkia hægri þig, hallt þier i sannri Trw vid mig, so segir DRottinn Zebaoth: Sæl mijn gaumgiæfum þessi Not.

2. Siä nu hvad DRottinn sætur er, siä hvørsu mikid ann hann þier, oss virdir soddann Avarps hann, oss hvoria þrætt i Syndum fañ; nu ef þu trwir Mæli Mañs, meir ber ad treysta Ordum hañs.

3. Gud Fadir bijdur Gædsku og Räd, Guds Son oss keypti þessa

Nad, Guds Andi hressir Hiartad vort, hann kann ad bæta allann Skort, hænunst þvi allir ad honum, eins og Börn sijnum Foreldrum.

4. Opt finnum vier þann Ostyrkleik, af þvi Nattúrann miög er veik, nær sem i Krosse koolnar Dad, kalla til Guds og bid um Nad, hann vill þa svara: Hier em eg, Heill þinnar Saalar Eilijfleg.

5. Lattu þier Drottinns nægia Nad, Nad hanns kann þitt ad bæta Raad, Nad eru noogleg hon um hiaa, Hiastodarlausum Biörg ad faa, faum vier Styrk af Hendi hanns, hann þeckir Veikleik syndugs Manns.

6. Ovina vorra Ojafnad, allann fær Drottinn vel sefad, hann hefur slijka heitid þvi, hanns ertu Saal

mijn

mijn Valldé i, hann þig bevard vill og kann, Volldugleğar enn nockur Mann.

7. Eilijfur Sigur er þier vijs, á øllu þvi sem nu mooti rijs, eilijfa Gledi og Unün hai, utvalinn Guds Børn sijdar fai, üm Eilifd so prijsa eigum þann, Jsraels rietta Hialparann.

8. Svo truum vier og vituni þad, vort Salar Traust er grundvallad, uppa Himneskann Herra þann, hvørs Munnur alldrei liwga kann: Hann er sw eina Adstod Manns, aller þvi treysti Myskun hanns.

9. Verdi minn JEsu Vilie þin, veitstu betst allra Styrkleik minn, Hondinn þijn blessud hialpi mier, Heims þo eg lijdi Offookner, annastu Lijfs og lidinn mig, Lof sie þi-

cl'

Hætign Guddoomlig!

21. Psalmur.

Hvar fyrir ad i Heiminum gæng: Oguðlegum vel, enn goodum illa.

Ton, Hærsti Gud HErra mildi, etc.

MEttlætir finnast særri, sæcka daglega þeir, hinn er Hoopur-inn stærri, hvørn Dag þo fiølga me-ir; Þusund Manna æ milli, mæt vel skie finist ein, sem vondra Flock ei fylli, enn Frelsarans stundar Hylli, liwsur og Lyndis hreinn.

2. Orsøk til soddan Greina, sanslega vera mæ; Vondir þvi Vel-lyst reyna, ad Verølldin elskar þa: Enn þeir sem Heimur hatar, af Heiminum eru sijst, þar fyrir þe-im hann glatar, so Pianing og Hørmung ratar, hvør sem i Him-ininn bijst.

3.

3. Gud mun þo sijna sæma, so hefur hann lofad oss, eigum vier ecki ad dæma, oviturlega um̃ Kross; griipum et Guds wr Hendi, gløggust Riettlætis Met, hann veit þo Harma sendi, hvar vid um̃ siidir lendir; Þess til eg gladur get.

4. Hwss-Gestir Guds vier erum, gætum hvørt hliida mun, ad HErra Hwssins giørum, heimskulega Aviitun; Betst fer ad Faderiñ rædi, fyrir siin Ungbørn smaa; Margur þess midur gædi; Myskuni oss Gud, og nædi, vora Meinvillu þa.

5. Manns Hugvit metur eigi, maklega Efni þad, Oriettviist ad þad segir, Ord DRottinns Hanblessad; DavidGud Sorgir sendi, samt skylldi hann ei þann Reom, þar

þar til af Herranns Hendi, hann lærdi og odrum kendi, þañ Liiffens Leyndardoom.

6. Þess meir sem vondir vasa, Veralldar Prjali i, þess hættara er þeim ad hrasa, hinir þa eru frij; Vellyst-Heims Vollduga sta, vidlijk þvi Dragi er, sem fyrir soddann Lasta, Svijn, hefur DRottiñ kastad, ef Madur illa ad fer.

7. A litlu hier sijna sedur, sijdar med fullri Nægd, Luckañ Agiarnann gledur, ginnir hann stundleg Frægd, Heims eptir Götzi grefur, grandar honum þad Taal; Enn himneska Audlegd hefur, hvør sem Drottni hier gefur, til Lijdingar Lijf og Saal.

8. O Gud! i Upphædinni, Eg þijn Barn-Skepna biad, veikluð i Vesold minni, veinandi bid um

Nand

Nerð; Mig langar ad sia hann
Sooma, siidar hvørs Von eg a,
ba eg mun lifa og liooma, Lijfs
med Eilijfum Blooma, Kross-
Herra mijnum hia.

22 Psalmur

Hversu ad þeir Froomu og Gud-
hræddu eru i sijnum Krossi me-
mer verdir i Guds Auglıti, en þeir
Ogud-legu i sinni Velgengni,

Ton, Kom Ande Heilagi, etc.

FAgnadu Sæl mijn sæl, Sorg
lattu fara, Þock fagra þeink og
mæl, þijnum Lausnara.

2. Angra Heims Eimd og Þra,
þig alldrei skylldi, þvi þu ert hon-
um hia, i hærsta Gylldi.

3. Ein kramin Kross-Vesling,
kiæran Gud inetur, Veralldar
vijdum Hrijng, virder han betur.

4. Ef Guds þu astundar, Elsku ad nioota, Ovinskap Veralldar, vijst muntu hlioota.

5. Þess Herra Himna-Rañs, Hiartad þitt bijde, Ast betre er þvi hañs, eñ oll Heimsins Prijde.

6. Mijns Guds ef ecke eg, eirn Barna være, hættañ Veralldar Veg, villtur eg fære.

7. Jeg kijs miñ HErra hier, helldur ad lijda, og medur Helgum Her, Huggunar bijda.

8. Jørdeñ hier hrygger þa, sem Himensins eru, eñ Heims Børneñ hrekiast fra, Himnaña Veru.

9. Sijnum Gud Syne añ, so man þo greina, ad mesta mætte hañ, Mootlæte reina.

10. So añ Gud sijnum hier, syrgia þo meige, eflaust þar uiñ skipter, a Upprisu Dege.

11. Þvi hærra Heimureñ, hefia þig kiñe, i Augum Guds i þad Sinn, ertu þvi minne.

12. Eñ hier þott hrumur siert, Heime glatadur, Guds i Auglite ert, allvel Tignadur.

13. J þa Tign honum hia, hefiast kañ engeñ, utañ foracktesia, illra Heims Genge.

14. Fallvollt sw Virding er, Verolld sem lienar, eñ hin, sem eigum vier, alldreige rienar.

15. Ytra Heims Alit riirt, engvañ Mañ stodar, eñ Tillit þitt HErra hijrt, Heill Sælu bodar.

16. Aumka þu Anaud mijn, O! HErra mæte, hresse mig Hiastod þijn, Huggareñ sæte.

17. So þo eg syrge hier, Syndir grætande, O! Gud i einum þier æ sie fagnande! Amen.

23. Psalmur.

Hverniñ Madur skal høndla med standleg Audæse, og hugga sig i þeirra Misser.

Ton, Hallt oss Gud vid þitt hreina Ord, etc.

GUd miñ, Driett eg giøre þier, ad Giæde Heimsleg, sem veitter mier, eg læt so blinda Augu mijn, elskande sijdur Hætign þijn.

2. Eignar Herra ert þeirra þu, þott oss lofer ad hafa nu, Medferd þeirra af milldre Nad, Magten er þijn og Yfir-Rad.

3. Vilier þu reidast, veikur Mañ, vid Drotteñ, þo ad take hañ, Eign sijna, sem þier atte hiá, aumlega mun þier vegna þa.

4. Þacka hønum þu helldur skallt, hanns þo ad verde Laaned vallt, ad hann so leinge uñte frij,

illum

illum þier fyrr ad hallda þvi.

5. Lattu Drottens þier lynda Rad, Luckunar hefur han Einvallds Rad, gack þann Veg, sem han vijsar þier, hvert vel edur illa fellur hier.

6. Audlegdar Rann hefur allmargan, a sijnum Vege leidriettan, sem Glotunar fyrre gieck þo Stig; giært ad ef sama hender þig.

7. Lat þig ei trega tapad Fie, tak þu helldur med Packlæte, Vidleitne Guds og Vijsbending, sem varna kan þinne Fordæming.

8. Ma skie ef hefder halldeð þu, horfnu þvi Fie þig angrar nu, fyrir þess rangan Fiar-Samdratt, fordæmdur hefder vera matt.

9. Barn sitt ef Fadeceñ feinge sied, fara dærlega Vodan med,

skyllde hann lijda leinge þad, lieke
sier þessum Hæska ad?

10. Sa Bode Mamon sannur
er, sijnklega ef þu med hann fer,
Aund þijna kañ ad særa sa, sie hønnum
ecki viked fra.

11. Aura-Nægd Heims er Eitur
þad, all-marga hefur forgyftad;
siertu fra þessu Fare frij,
fagnadu gladur Happe þvi.

12. Fare Heimur og Fysn hañs
ill; Fare mitt Gotz sem DRotteñ
vill; J Hiarta mijnu hefe eg þig,
HErra JEsu, þad gledur mig.

13. Virdinga Misser, Vina Affsioon,
Vellistinga og Aura Tioon,
añadhvert hier til Æru var, elleg-
ar mier til Betrunar.

14. O! Christeñ Madur adgiæt
nu, ef soddañ Vaga reiner þu,
hygg vel ad hvert hañs hafer med,
hroop-

þrooplegum Glæpunn tilunñed.

15. Eñ sie þad nu (sem ugger mig), uppvekia lættu soddañ þig, Angur þitt þa fyrir Aura Hrun, ad Ydrunar Tærum verda mun.

16. Aura-Missðer kann alldrei hier, Angur so frekt ad veita þier, ad eilijft Goß ei gledie meir, Gudlega ef þu lifir og deyr.

17. Hvør sem DRottinn minn helldur þier, Heims eptir Giædum ecki sier, fullrijkur mä vel segiast sä, Sæl mijn þeim Heillum gyrnist nä.

18. Ad þier lifandi æ sie hier, og þier deyandi veittu mier, svo ad fagnandi þar hiä þier, þig sie prijsande uñ Allder.

24 Psalmur

Vorn Hug og Hiarta skulum vi-

er festa vid þau eisi su, enn ecki þau Stundlegu Audæfi.

Ton, Uñi Daudañ gef þu Drottinn mier, etc.

O Madur! hugsa þar uñ þu þau Kiør og giørvoll Mæti, sem hier i Heimi hefur nu, Heilsa, Fie, Eptirlæti, af Gudi er þar til gefid þier, gyrnast so ad þu kynnir hier, eilijflegt Sældar Sæti.

2. Sæll er sa Madur sem hier kann, sijnu riett Gotzi ad haga, fialldsien er þo i Heimi hañ, helldur mieg adrer klaga, yfir Lanleyse Lijkamans, enn leyna Fatækt þess innra Manns, til hanns ecki hyrda ad draga.

3. Vor dijrkeypt Saala ædri er, øllu Veralldar Smijdi: Heñi þvi elska ecki ber, ofsallvallta Heims Prijdi: J Audlegd er ei Hugar-Hægd; hia Christo Lijf og fulla Nægd,

Nægd, sa hanns Saudir um̃ sijdir.

4. Þijn Lijkamans Augu liita Fied, Lan Heims og Veralldar Blooma: Hugskots Augunum horf þu med, at Himneskann Dijrdar Liooma: Hver þeirrri Skodan ecki ann, Aud þo hier hefdi nooglegann, tapadi hann Salar Sooma.

5. Konungsins Dottir Christniñ er, Christi Unn̄ustan̄ hreina, hid in̄ra allan̄ Bloma ber betstu Perlur Gimsteina: Fyrst þu hefur hid innra allt, eptir hverju hier leita skallt, vantar ei Vegsemd neina.

6. Fallvalltan̄ lattu ecki Aud, i Augum so gladt þier skijna, ad þad lifanda Lijffins Braud, lagt fyrir Salu þijna, stándi ecki stair þu, sijdar mun ecki betra enn nu,

ad hugsa um̃ Hagi sijna.

7. Sæ sem i Heimsens Hefd og Magt, Huggunar vill sier leita, og Hiarta sitt þar til hefur lagt, Holldlega ad vilia breita, æ Saal-um̃e aumur seigiast mæ, sim̃er haũ lijtt ad næra þæ: Slijkt mæ stoor Heimska heita.

8. Hvad dijrmætt er ad Heim-sens Sid, og hier mæ i Verølld fiña, allt reiknar DRottem̃ oflijtid, i Verdlaun Barna sina: Ædre Giæde haũ ætlar þeim, i þeim ko-manda nija Heim, um̃ Ar Eilijf-darinnar.

9. Veralldar Barna Vellist-ing, vid mig kiemur þvïecke, um̃-lijd eg gladur Ovirding, af þvi eg veit og þecke, hvør þũ Tilgangur HErra er; Himneske Fader veit þu mier, ad Blijda Heims mig

ei blecke!

10. Hiartad mitt gledst, eg huxa
ä, Himneskañ Dijrdar Lioma,
Veralldar Prjäle vikeñ frä, vid
þañ Fognud og Blooma, gled eg
mig, nu þo gaunge ä moot, Gud
miñ eg bid af Hiartans Root, veit
mier þa Sælld og Sooma.

11. Uñ Veralldar Hefd eg hyr-
de ei par, hafe eg þig Jesu millde,
uñtu mier þiñar Adstodar, ad elska
þaþ betst er skyllde; Heims Epter-
læti, Audur og Fie, utañ þar Dr-
otteñ medur sie, allt er i engvu
Gillde.

12. O! JEsu þu ert Audlegd
mijn, aññarar jeg ei leita; gief mier
ad Eign og Arfleifd þijn, eg nteige
lijka heita, og prijsa i Lijfe þessu
þig, þa muntu sijdar gledia mig, i
Hooþ þiña helgra Sveita! Amen.

25. Psalmur

Hverneñ Meñ skulu varast Ahyggiu, eñ treysta Gude: Utdreigen af Matth. 6. Cap.

Tonn, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu, etc.

O! Madur heyr hvad Herra þiñ, hefur lagt fyrir Skara siñ, af hverium Eirn þu ert: Vijlsamur hañ vill ei siert, votta þad hanns Kieñingar bert.

2. (*) Gude einum og Mammon man, Maña so engeñ Hlijdne t[illegible], ad bædum þocknest heim; Gegnstædlegum Gudum Tveim, gietur engeñ þioonad uñ Heim.

3. Illa þig leikur Audurer[illegible], utvel þvi Gud fyrir HErra þi[illegible], og hlijdstu honum ad, af þvi a[illegible] Drottens Ord blessad, ollu ki[illegible]emur veglega af Stad.

4. (**) Ollum Sklepnum [illegible] hañ

(*1) (**2)

Linkind lier, Lijfenn miñe Fœdañ er, og Lijkama Hulning hanns; Volldug Augu Verndarans, vel sia fyrir Naudsyniam Mañs.

5. Lijf þier i Fyrstu liente hañ, lijka so Medøl fiña kañ, hvar med þig fæe fœdt, þvi hvad fyr giorde gietur hañ klædt, og grandvarlega Naudsyniar bætt.

6. (*) Himensens Fugla horf þu a, hverke uppskiera þeir nie sa: Eñ DRottenñ allsheriar, fœd- er þa og forsorgar, fær þier slijkt til Jhugunar.

7. Avi! mitt Hiarta angrast nu, Avi! hvad veik er Mañsens Trw, Skynlausum Skiepnum hia, nade HErrañ Hermung þa, so hier ad mættum forsiæler ga.

8. Fuglarner urdu fyrre enn Mañ, þvi Fuglunum atte ad stij-

ra hañ, eñ hvad þad illa ser? Ad he-
ir betur hönum hier, hallda þad
sem riettvijslegt er.

9. (*) Hvar fyrer villtu Vinur
miñ, vijla so miøg uñ Klædnadiñ,
Lijttu a Liliurnar, soddañ Pryde
sijst þo var, Salomon, þa Rijk-
iande var.

10. Þu veikttwade vita mætt,
vijst mune Gud a betra Hætt,
forsorga þig, eñ þær, Ofsu i Dag,
eñ Gros i Giær, Gud mun ecke
hafa so kiær.

11. (**) Ahyggia sijst þvi orka
ma, ad Alnar hærre verde sa, er
hana ydkar þratt, soddañ, Madur,
sia þu ætt, Sorgan allre vara
þig mætt.

12. (***) Heideña Maña Art
þad er, Ahygginsamur ad vera hi-
er; Þar fyrir fellur sa, Christeñ
(*4) (**5) (***6) E 7 Doom=

doome klarum fra, er kvolar sig
med Bwksorgar Pra.
13. Mein-Lostur þesse miog er
jafn; Marger sem bera Christed
Nafn, fyrir Heimsens hala List,
falla i Heidne eñ forsmaa Christ,
faa so alldrei Himnaña Vist.
14. (*) Alvaldann Fødur eig-
inn vier, uñhugad lætur hañ vera
sier, uñ siña Barna Brand, Hrøfn-
um fyr þau fæda baud, enn sinna
skylldu Hwngurs Naud.
15. Fyrst hañ sig nefna Fødur
vañ, Fødur Hiarta bijr yfer hañ,
fullur med Fødurs Ast, sem Elsk-
hugum sijnum alldrei braast, ad
þvi skulu Børneñ hanns daast.
26. Trwenn vor besta Aud-
legd er; og hañ sem lætur nægia
sier, fullrijkur saññast sa, eñ hiñ sem
Bwksorgelur aa, alldrei kañ þeim

Heidre ad nar.

17. (*) Ókomnum Dege (Ord þad hällt) alldrei þu Madur kvijda skallt, hann sijna Umhyggiu ber, hvörs Dags næge Pianning þier; Þu ert ecke rædande hier.

18. Enn þo er bonnud ecke ſiv, Umhyggia, hvørre Von og Trw, ad filgir; Ydeñ Mañ, prijſar Gud, og giæda vann, Gæfum ſijnum margfolldum hann.

19. Himneſke Fader Høndenn þijn, Helge og Bleſſe Verkiñ mijn, øll ſo ad þockneſt þier, Ahyggiu mig illre ver, øllu Grande forda þu mier.

20. Eg legg i þijna Lijknar Hønd, Lijkamañ bæde og mijna Ønd, treiſtande a þig eirn, gief ad eg ſie Hiarta hreirn, Hæſke ſo mig villi ei neirn! Amen.

26. Psalmur.

Under Guds Blessan eru aller Hlutir komnir.

Ton, Oviñañleg Borg er vor Gud, etc.

SYng þu Lof DRottne Sala mijn, sem þig af Nad skapade, Keypte sijdañ wr Kvøl og Pijn, Kvittun og Frid bodade, og vernd-ar eñ i Dag, allañ þiñ Lijffsens Hag, af skiærre Elsku og Nad, allt blessande þitt Rad, sem naa-kvæmur Foostur Fader.

2. Hann hefur sinne Hende i, Himens og Jardar Geinge, og mz Skiepnunum skiptir þvi, skyn-iad hvør uñ þad fenge, hanns Blessan er þad allt, AE vid hvør-ia þier hallt, þo Heimur hafne þier, HErrann þad veit og sier, Huggare er annar eingenn.

3. Avi! Hvad blinder erum vier,

optlega so dæmande, ad Audlegd su, er osluñ hier, Utvegum sie þackandi: Næring ef noogleg siest, Nær Guds vier treystum betst, enn skuli ofs skorta þratt, skynium vier harla s⁊tt, Uñsioon hanns orgleymandi.

4. Sannchristnum Manni som-ir þvi, sijnum Gudi ad trwa, og Medolinn vid hanns Otta i, A-hyggiulaust ad bwa; O Madur! ei þvi gleym, ad Drottinn rædur þeim, treystu þau ecki ⁊; Ellegar þar ad g⁊, ad hañ kasi ollu ad snua.

5. Ef satæckur þu og aumur ert, aungvu skylldir þu kvijda, rijkann þig Drottinn getur giort, gyrnist þu hanns ad bijda; Agar i Endi-Stad, ein mætti sanna þad: Uñ breiting eins feck þ⁊, Eckiann i Sarepta. Sem hier Guds Bless-

an blijda.

6. Gud skoop af aungvu Efni þig, attu þar af ad læra, ad hans Alvitra Volduglig, vel kan þig en ad næra: og han sem allt til hier, Umsorgun veitti þier, en kan um Efi þijn, ad uppliwka Hende sijn, og þier Fædu ad særa.

7. Blessadi Fadir, Blessan þin, blessi Verk Handa minna, Vilia snwir og Verkum mijn, til Vitnisburda þinna; Andlegan auk mier Ploog, allt hefi eg þa noog: Asian i Elsku mig, og unn mier lad prijsa þig, um Ar Eilijfdarinnar!

27. Psalmur.

Hvørninn Madur skal haga sier vid adrar Kroßbiædar Manneskiur.

Ton, Ofan af Himnum hier kom eg, etc.

ÞU skylldir Madur minnast a, Malsgrein þijns Herra, og vel

ad gaa, hvad þu gyrnist ad giørt sie hier, giøra Naunga þijnum ber.

2. Hvørninn þad gaangi Heimi i, hellst er klagandi yfir þvi; Ef Luckann sier fra einum snijr, Ast-vina Dygdinn lijka flijr.

3. Enn þu sem gyrnist Guds þijns Naad, geym þu þessi hanns Sonar Raad, skodandi hvør þijn Skyllda er, skuli þinn Broodir reynast hier.

3. Attu i fyrstu ad elska þann, Adstodarlausa veika Mann, Hiarta þitt til hanns liuvst og leynt, laat vera af øllum Kala hreint.

5. Viti hann sig kiærann vera þier, veikri Mannkynd þad Huggun er, til harmanda Oged ei hafdu neins, hver veit nema þu verdir eins.

5. Ordunum skalltu einnig med

anni-

aumkunarsamt þitt byrta Geð:
Hugga þijns Brooðurs særda Saal, og setia hønum fyrir Guð-legt Maal.

7. Aumkaðu haṅ með Andsvar þeckt, er hønum þad til Lyknar fr-ekt: Sa christnum ecki samhar-mar sann-christid Hiarta ecki bar.

8. I Þridia Mata alldrei gle-ím, Elskunnar Verk að sijna þuṁ, sem HErraṅ under siṅ kiøre Kr-ss, Kresur þess Guð af øllum oss.

9. Renn þijnum Hug til Rijka Maṅs, Rað er, að fordast Vijte hanns, Lazarum Fyrerl-jta vaṅ, i Loga Eilijfum sialfur braṅ.

10. Siaie fullrijkur Fatækaṅ, Fiar mar Ølmusa gledia þann, Hrumann ef lijta Heilbrigðer, til Heilsunnar styrkia aptur ber.

11. Vid þijns Naunga miked Mein,

Mein, Mann-Hiælp ef ecke stodar nein ; Astrijkum Huga afram̃ hallt, og fyrir hønum bidia skallt.

12. Ef þu so añast Auman̄ hier, og hanns Naudsynium fyrir sier, Astverk þitt mun ei Olaunad, endurgialldа vill DRottenn þad.

13. Veitt og giefenn hann vill þier sie, Vernd og Blessan a Jørduñe, eñ sijdar medur Utvølldum, Æra og Elede i Himnenum.

14. Hiner sem ecke huxa um̃ þar, HErrans Brædrum ei siña par, Elskuñe Gagn sitt meta meir, Mordinglar rietter eru þeir.

15. Þeir munu lijka Laun sijn fa, Lazari Brædrum skillder fra, wtsnarader i Eilijft Bal, Urskurdar soddann Gudlegt Mal.

16 O JEsu! gief oss Anda þañ, i Elsku vid þig og Naungann,

Muñ,

Muñ, Hønd og Hiartad Hrein-
trwad, hiá oß sem lære filgiast ad.

28. Psalmur.

Hvørniñ vier skulum haga oß vid
Gud, ad Krossenum afstødnum.

Ton, Heidrum vier Gud af Huga og Sæl, etc.

Mijn Sæla Drottne þacka þu,
þiñe Hørmung sem liette nu:
Fagnande skalltu siws til þeß,
Frelsuneñ kreft þacklætes, fyrer
Endurlijfgunar hæleitt Hnoß, af
Hiarta ber nu ad seigia oß: Lof
sie þier Gud fyrer lidinn Kroß!

2. Veralldar Børn þa Harma
hier, heita Veinande fyrer sier,
margur þa losa miklu vann, miña
vard af, þa frelsteft hañ, ad heita
Gude, eñ hallda siist, hvørium
Mañe til Syndar snijst, þad sku-
lu Guds Børn varast vijst.

3. Af ymsu Bøle hreinsast hier, Hvad marger Tiju Forspillter ? Peirra a medal ei nema Einn, aptur snijr þo hañ verde hreiñ; so fer os midur enn Samverskum, sem þo Riettchristed Nafn berum, Guds vors Reide so uppegnum.

4. O þacklatur efertu nu, Alt-giafer DRottens hindrar þu, sem hañ þo añars hefde sendt; Hiñ sem þackar sier adur lient, Gudlegañ Yrleik Yrfar sa, ad þvi mijn Saal i Tijma ga, þegar Hørmungeñ hversur fra.

5. Eins Lijkameñ og Saalenn sie, Samlynd i Hiartans Packlæte, aller Limer þijns Lijkama, Lof DRottens skulu vegsama ; Hvor þier hialpa med Verke vann, i Verkunum skalltu prijsa þann, Twnga þijn skal og tigna hañ.

6.

6. Pu skallt vita ad Pack læted, þar nema Ydran fylge med, og Leidrietting þijns Lifnadar, lijtt orkande hia Gude var, er þad honum sem annad Gis, Aflande Hefndar Riettlætis, Tvöfalldast þa þitt fyrra Slis.

7. Hafe Gud mijnum Harme og Pijn, hægt ad nadugum Vilia sijn, mier skal vera þad Mal-tæke, i Muñe og Hiarta vakande: Lifande Gud mig leysa vañ; Lofa og Dyrka vil eg hañ, Bæde uñ Heim og Himna Rann.

8. Ad þijnum Krosse endudum, Ydrum hialpadu Naudstoddum, set þeim fyrer þa semu Nad, sem þiñ betrade Hag og Rad; eins vægir DRottēn þeim og þier, þeir ef hañs bijda stoduger, sæll er sa Madur þad gierer.

9. J Pridia Manta þad minstu, þann Kross sem burt er horfenn nu, alla Tijd Lijffsens epter þad, AE! lat vera þitt Minnes Blad, Syndena ad varast vel þijn gan, Verølldu gleyma, Holld ad þian, og Himnarijke ad hugsa uppan.

10. Ef þu nu syndgar upphiedañ, annad verra þig henda kann, þessu ef sporna villder vid, Vijst er þier Gudlegt Fulltijngid: hier uñ af Hiarta eirninn att, Andvarpande ad bidia þratt; Syng þvi Fagnande an soddañ Hatt:

11. HErra JEsu eg heidra þig, hefur þu kient i Briooste uñ mig, send mier nu þijna sætu Nand, so eg kuñe mitt bæta Rand, ad miñ Lifnadur þocknest þier, þier so eg gladur life hier, Gud miñ Blessadur uñ Allder! Amen.

29. Psalmur.

Hvørs vier høfum ofs ad væntu ad Krossenum endudum.

Ton Fader ꝍ Himna Hæd, etc.

GLed þig mijn Saal og siaa, Sæ- lu og Hætign þa, i hvøria um̃ Leid straanga, inn saaum vier ad ganga.

2. Guds einka elsku Son, ofs gaf þa Sælldar Von, fyrst vier hañs Frelses bijdum, forgiefens ecke lijdum.

2. Hann hefur heitid ofs, hier sem nu lijdum Kross, Himneskrar Sælldar Sæte, Sooma og Epter- læte.

4. Himnesk er Hætign sw, hv- or skylldi ecke nu, fyrer soddañ Sæ- lu strijda, Sorg og Hørmungar lijda?

5. Sancte Pall seigir bert, sam-

jafnadar ad vert, sie ecke sitt Mootlæte, vid soddañ Fegurdar Mæte.

6. Gledieſt þvi Gratner Menn, gledieſt, þad ſeige eg eñ, ydar ang-rudu Giedi, umſnijr JEſus i Glede.

7. Litla Stund lijdum vier, litla Armædu hier: Eilijfdenn epter kiemur, allt þetta burtu nemur.

8. Hun gledur Heyrn og Maal, hun kæter Lijf og Saal, þa ſkal um Eilijfd alla, alldrei nein Sorg til falla.

9. Hende mig Hugrayner, ÿroo-ſa villde eg meir, af þvi eg veit ſa Vegur, verdur mier bærelegur.

10. Aull mun hañs Ending good, af þvi ad Lambſens Blood, ſælañ mun Sig: giefa, ſijſtvileg þar uñ efa.

11. Hvør Chriſteñ kijs ad ſa,

Cor-

Coronu DRottne hiat, til heñar verdur ad viña, vilie hañ Sællder fiña.

12. Hvør sem hier Verølld vañ, virda mun DRotteñ hañ, ovalltrar Æru Sætes, og Kordnu Rettlætes.

13. Corona kallast nu, Kiør, Tign og Prijde su, vier hvoria i Vonum eigum; vita jo þar af meigum.

14. Oss JEsus añ til Sañs; Erum vier Brwdur hañs, þa mun vor hefiast Hagur, Hætign og Brullaups Dagur.

15. Erum vier ordner þar, Andleger Konungar; Hier af Corona heiter, Heill su oss Drotteñ veiter.

16. Krinder vier verdum þar, vidlijkt og Sigrarar, wr Kijse komner erum, Coronu Dijrdar

berum.

17. Oseiganlegast er, allt hvad þa medfilger, Heilsa, Lijf, Blijda, Bloome, Blessan, Kraptur og Soome.

18. Sia þu nu Særde Mann, hvad sæta Ending fañ, sællra Guds Barna Grætur, giæt þess og vertu Kætur.

19. O! JEsu, untu mier, ad strijda þañenn hier, ad Dijrd og Hætign hreina, Hiæ þier sæe eg ad reina! Amen.

30. Psalmur.

Uñ Farsælld eilijfs Lijfs.

Tou, Heill Helgra Maña, etc.

EYa! mig gledr, Eilijfd Frid bodande, su Von mig sedur, i Sorgum hier þreyande, Utvølldum medur, Augunum reñande, af Heims Hrigd-

Hrigdar Lande.

2. Er þar Uppskiera, Eilijfs Hagfagnadar, Dijrdar vijs Vera, Vegsemd Hæ Allstadar, Sigur Lijn bera Sæler heim kalladar, i Gude gladar.

3. Þar er Sælld, Soome, Samlynde og Fridur, Blessan og Bloome, Børn sijn Herrañ stidur; Sæ Lijffens Lioome, leggst þo alldrei nidur, Utvallda vidur.

4. Þar mun eg skoda þig minn HErra sæte, vidskileñ Voda vaseñ Epterlæte, su Sioon mier bodar, Sælar ædstu Kiæte, og Bøl allt bæter.

5. Hier Sijna reynda, sem þa Fagurt Liooma, vel sær þar greinda, Veraõ Guddoomas Frooma: þa vier og leynda, þeckium HErrans Dooma, med sætum Sooma.

6. Andlit Guds blijda, aller vier þar siaum, hvorsen er Strijda, Hosn þa Lijfsens naum, Ongvu er ad kvijda, allt þar lijta faum, þad sem nu þraum.

7. Einglarner skijna, ofs þar Samfagnande, hvor mun þar sij-na, Hiartans Lyst fremiande, Utrijmð er Pijna, Eya! Sam-sijngande, geymder fra Grande.

8. Ond vora kiæter, Asiaun Guds blijdasta, hvorskins Med-læte, hosum þar sælasta, Angur uppræter, Engla Raust sætasta, og Ast yndælasta.

9. Pa mun Lijkame, i Lioose fegrur glansa, hrein, Soomasam-ur, Sijngia, Spila og Dansa, at þeim Han-Framg, ofs mun siail-fa stansa, an Vijls og Vansa.

10. Owtskijranleg, eru þesse Giæde, og Omsfsanleg, Ollum

sem þeim næde, miøg Gledemañ-
leg, mørg og Eilijf bæde, sem
Helg hermá Fræde.
Allt uppfyllande, O! miñ JE-
Goode, Kom Lid leggiande, Leyst-
ũm þijnu Bloode, Muñur og An-
de, miñ jafnañ Sam-hlioo-
de, og Lof þitt lioode!
AMEN.

Lijtill Vidbæter.

Psalmr, i hvørium Hryggdarfullt Hiarta Huggar sig vid Sælu eilijfs Lifs.

Ton, O Gud! miñ Herra aumka miz, etc.

Þrautiñ af margskyns Mañraunum, mæni eg Trwar Augunum, at þann eg elska vildi, ertu þad Jesu milldi; So sem Hiortur i Svala-Lynd, sæki eg nu þijn Skepnu-Kynd, orþiaud og mædd i Anda, eptir Gudi lifanda: Nær villtu hiar þier næra mig? Nær skal eg faa ad lijta þig? Avi! mier leidist Lijfid mitt; laat þvi til Reidu vera hitt, eilijft, sem eptir kemur.

Uppsprettu Brunnur eilijfrar, O JEsu! Gledi og Fagnadar, Saal mijn af Sorgum tvist er, sia! hana til þijn lyster, Neydar-

Vist

Vist ad nemast fra, so nái eg þig um̃ Eilijfd sia, med Yndi allra Alda; Oh Oh þa Dijrd margfallda! O þañ yndæla Ununar Hag! O þann farsæla Gledi Dag! a hverium magnad Angrid þver, at hverium fagna skulum vier i sannhelgra Samselagt.

Dagur sa klæra Byrtu ber, Blessunarrijka Farsæld ler, Aptan sem eingann hefur, allskyns Medlæti gefur; Sætt mun þa klijngia samhlioода, Saugurinn þinna Utvalldra, þar fær mitt opid Eyra, Engla Prij-Saung ad heyra. O hvilijkt Lag og Lysta Ton, Lioofs-Barna fagrann Pijpna-Soon, þa leika aull Strætiñ Lijfs a Jørd, i Lessaunga Kæti og Pack argiørd, og Yndæli allra Handa!

Rijs upp mijn Sal og førum

fiws, fagnandi inn i DRottinns Hws, þar allt þetta og annad fleyra, um Eilijfd man siaa og heyra: J þann Dijrdar Stad Utvalldra, i þær Tialldbwdir Riettlætra, þar sem allt leikur i Lyndi, Lioma, Farsæld og Yndi, a alla Vega upp þar rijs, Dmælanleguft Dijrd og Prijs, allt mun þa skarta þar hiaa þier, þad sem þitt Hiarta æsker sier. D forum, forum þanngad!

J þeim Stad Lijfsd lifanda, leikur miog datt vid Utvallda, Dvin þar eingann hafa, i Eindrægni samann skrafa; Jll Gyrnd þar nockurn anngrar sijst, allt þeim i Frid og Gledi snijst, er þar Dijrd alla vega, og Unadsemd Gledelega, Þecking siw hreina Þrenningar, og Þrij heileg Eining Verunar, lioomar upp bædi Lijf og Saal,

lijf-

lijfgar og frædir Hug og Mæl, i eilijfum Odaudleika.

Dijrdarleg Skodun Skaparans, skiæraſt Auglitid Frelsarans og Til-lit heilags Anda, allt giör-ir þa lifanda. O þa Vegsemd og Yndæli, eingu er vid þad jafnandi! O Fögnud alls Fagnadar, þess eilijfa Sældarſtadar! Nær skal eg meiga nioota þijn? Nær skal þa eiga Sailin mijn, i inn ad ganga i Unun þa? Avi! mig laangar hana ad sia, medann hier mædd eg þreye.

Uppa Heims Barna aimgrud hier, eg hlijt ad heyra Skapraun-er, harma i Hlioodi og þegia; Hvar er þinn Gud? þeir segia: Hvad kann þijn Von ad hialpa nu? hver er sa Gud, sem bidur þu? Petta og margt slijkt meira, ma eg

Daglega heyra. Ja, þu ert Von in Jesu, mijn, jeg biid, Guds Son, og vænti þijn; Hverfur mitt Striid ef þenki a þig, þu munt nū siidir frelsa mig, fra þijnum Forøgturum.

Rettlaati Herra, hvenær skal, heim fara wr þessum Eymdardal eg bij vld Heimsins Hrecki: Heyrer þu, Drottinn! ecki? Unn mier þo Kongur Christnennar, ad komast til Dijrdar Himneskrar! O hvad sæl Børn þijn eru, i þeirri Dijrdar Veru, heimflutt wr Bærum Hafs-Vodans, hedan̄ wr Sorgum Tæra-Ranns, inn a sitt fagra Føburland, Fagnadar Hag og Sælu-Stand, til þinnar hægri Handar!

Jafnann þa hugsa jeg þar at, jata eg sæla vera þa, sem innkomner

ner eru þængad, æ hvad mig þar
til langar! Eignast þeir nu i Yn-
dæli, allt þad sierhver hier leitade,
med Harmi og Hættu Kijsi, He-
ims i Mannrauna Lijsi; Krijnd-
ir Riettlæti þiona þar, þier Kon-
gur Sæti Eilijfdar; Mootlæti
eingin minnast a, Medlæti fengid
sedur þa, i DRottinns Dijrdar-
Rijki.

O þu Lijf allra utvaldra! O
farsælt Rijki Himnanna! þar Lijf-
id Lioos og Fridur, leikur hvort
annad vidur: Utvaldra Sælir
una þar, i eilijfum Nægtum Sæl-
unnar, med fagnadar fagra Kran-
sa, framgænga spila og dansa;
Sigri þeir hroosa illu a, Eilijfd-
ar Lioosed gledur þa, i staden Tær-
anna hier i Heim, Huggun þar sanna
veiter þeim, ein Gud, sem ollu

rædur.

Nær mun eg Drottenn nä þar iñ, nær mun eg skoda Biartleik þiñ, nær skal hier Neyd mijn liña, so nære eg þig ad fiña? O! hvad þitt Rijke er astwdlegt, O! hvijlijk Sæla, Dijrd og Mekt, umkrijngt alla þijna, er þar nü fagurt skijña, med þier rijkiande rijkia þar, reirder Sambande Elskuñar, med Koronur Gulle glansande, Glediñar fuller dansande, vid þitt Alvelldes Sæte.

Sañkallad Rijke Sæluñar, Sälu hialpeñ þvi drottnar þar, allra Hörmunga Ende, Endurlausn noog i Hende, Von og Korona þar ert þeim, þu Gud, sem rædur öllum Heim, sialfañ þig þeim þu synir, sw Dyrd allt äf ad krynir: þad Skodunar Ynde Skaparans,

arans, Skilningen̄ blindar synd-
ugs Mans, en̄ upplijsande alla
þa, er þar fagnande horfa uppa, i
Soolbiörtu Sioonar Liose.

Dijrdar Glaumur ann Grænts er
þar, Glede farsæl ann Angistar,
Velferd fyrir utan̄ Ender, engan̄
þar Mootgang hender, Unadsemd
ann Erfidisins, eilijf Byrta ann
Myrkursins, eilijft Lijf ann alls
Dauda, allskyns Gnægd Lijfsins
Brauda, Elle-frij verdur Æskan
þar, Afsemenij ann Fyrningar,
Fegurden hrein, sem fyrr hver ka-
us, fridsamlig Eining Haturs-
laus, ꝛc. tvalldra allra a mille.

Ottalaus Fridur Eilijfdar, all-
drei mun nidurleggiast þar, af þvi,
hvad er ad deya, engen̄ veit þa ad
segia; Heilsan ann Veike verdur
þa, von er þo leike Hunguren̄ a;

Sæl

Saal miñe soddañ Ynde, so hun þig, Drotteñ, finde; sæt mun þar Lijst ad þeckia þig, þig JEsu Christe, er leyster mig, og Auglite fra til Auglites, a þig ad sia til Medlætes, allt nu þo yfirganga.

Tvøfaldt Yndæle tendrar sig, til þeirrar Sælu langar mig, þar iñra og ytra bæde, Odaudleg skarta Giæde. O Jerusalem uppe þar, ockur er Maal til Samfundar, Lijfsed mitt Lausnar-hwsa, langar til þiña Hwsa, þu Guds wtvaldra Barna Borg, ber Dijrd margfallda enn enga Sorg, þijn Hallar-Stræti ha-veglig, Hiartans Sælgiæti fylla mig, þegar eg þar uñ mæli.

Treysti eg nu a Tengdir þær, sem tookstu fyrr vid mig, JEsu kiær! i heilagri Holldgan þinni, hvar

ar med þu Sælu minni, til þeirrar Gledi greiddir Veg, grætandi af Hiarta nu bid eg: endadu Eymdar Stunder, ockar so verdi Funder; Nog hier lengi eg lifad hef, leys upp minn Streing og Heimfør gef, ad eg mætti sem allra fyrst, i þijna, JEsu, Fridar Vist, fagnandi fara hedann.

Elskulegasti Herra hijr! hver i skiærasta Lioosi bijr, mijn Hroosan, miñ Fagnadur, mier ertu trw lofadur, minn Bænastadur eiñ sa er, endtu nu þad sem hetstu mier, ad i Dijrd sem þu ættir, eg hia þier vera mætti: Hertekiñ eg i Heiminum er, Hiælprædis Veg þvi syndu mier, kalladu mig, so kem eg snart, Kiør-tignarleg med sialfs þijns Skart, heim til Hibila þiña.

Riettlætis biartañ Sælu Sal,

Sæl

Sal miin gyrnist og hæla skal,(*) medann þiin Myskun blijda, mig vill hier læta bijda; Eckert nier smackast utañ sæ, eg skal tilhlacka hann ad sæ: O ad eg iñ þar gengi! O JEsu tef ei lengi! Hættri af Þijnu Hug minn reis, harmandi þijna Brwdi leys, Augna-Tærinn og Andvarp mitt, a lætfu vinna Hiartad þitt, miins Hiartans Gyrnd ad giora.

Hugsvølun trwadrar Sálar i Mootlætinu, wr Donsku wtlogd.

Eitt trwfast Hiarta, O Gud miñ, æ skal eg þier tilreida, þu leystir mig, og þvi er eg þiñ, þitt Lof vil eg wtbreida: þad fyrsta Hneis, þijn Ast a oss, og Andlæt þitt Jesu a hordum Kross, vorri Synd vann

(*) Mitt Hiarta og Muñur mæla skal, al.

vaun ad eyda.

O JEsu kiær, þijn Ast til mijn, añ mier Samvista þiña, Diøfull med Heipt og Svikum sijn, Sal mijna hyggst ad vinna; Þig helld þo eg, þann vißa Veg, eg veit þijn Nad, er mier triggileg, læt mig þitt Fullting finna.

Eg verd Manneskia Eymdarlig, ef eg skal frá þier villast, enn eg forlæt mig uppa þig, Angist mijns Hugar ad stilla, mitt Hiarta er kraͣnkt, Heimsins Bøl strangt, hvørn Dag og Nætt þvi finnst mier langt, slijkt giørir Gledi ad spilla.

Þitt Hiarta og Munnur heita mier, Hialp senda Milldirijka, af þvi treysti eg einum þier, alldrei kannt þu mig svijkia, sialfur veitst þu minn sæll JEsu, hvørt

Sorg

Sorg eda Gledi hefi eg nu, fra þi-
er skal þo ei vijkia.

Hier er einginn um̃ Heimsins
Mann, minn Harm sem kunni ad
sefa, utann minn Gud, þa þad
vill hann, þvi skal sig honum gefa,
sæti JEsu, mig næda nu, Neyd
og Deyd fyrir mig leidst þu, gef
mier þvi Gledi eilijfa.

Psalmur Davids 23.
Mel. Qvid frustra rapidi.

FOrgefins muntu mier mya, Pi-
nood hardwdig, mier mooti onijt
er, Ofundinn banvænlig: Sem
Hyrdir Saud færir, so leidir Dr-
ottinn mig, so ad Skort hefi a ein-
gu eg.

Hañ mig um̃ græna Grund,
Grashaga fogrum i, hvorn Vors
hin varma Stund, vel prijder hijr

og

og nij, foodrar med liwsa Lund, loks mettar Otta frij, Ha,lende sætu eg hrijlest þvi.

Hañ Vatnslæk hreinum med, hæglega reñande, lijfgar mitt Lijf og Gied, Limena hressande, Hiarta og Hugskoted, harla breitt nærande, i Soolar-Blossa breñande.

Pa Hugureñ villtur var, Veigenum Lijfsins fran, Hollds med Tilteigingar, Tællaust i Gyrndum lan, mig leidde Hønd Myskunar mijns gooda Hyrders han, Riettlætes Vegeñ aptur a.

Po beitt sitt Bana Spioot, bere nu Daudeñ mier, hrædest eg ecke Hoot, hañs diñu Ognaner; Pu Gud miñ færer Foot, fullhuga eg þvi er: Piñ Stafur, Herra, þad giører.

Pu mier til Bordhalld bijr, bet-
stu

stu med Kræsingar, Vijn Drickur
Nædar nijr, næger til Fagnadar,
eins Høfud og mitt smyr Oleo
Gledeñar: Ovinur miñ þad ofun-
dar.

Aftsemd alleina þijn, alldrei mig
forlætur, Aft Hyrders mijns til
mijn, mig sijst yfirgiefur, allt þar
til Æfin dvijn, i Mustere hanns
gladur, æ skal eg bwa og Ohultur.

Psalmur Davids 128.
Mel. Felix o ter et amplius.

O hvad farsæll er sa Mañ, vid
Otta DRottens hallda kann,
so Afveger enger villa hañ, af Vegi
DRottens ad añañ.

Sæll ertu, sem þad giörer, þijn
Verk øll Drotteñ farsæler, Blest-
unar-rijkt þitt Bordhalld er, Bio-
rg þa Erfided færer.

Eins

Eins sem frioofsamur Vin-Við-
ur, Vor-Blooma Greinum al-
settur, allt þitt Heimile umhvers-
ur, eins þijn Kvina þig gledur.

Og sem Lijf greiner Oliu, upp-
rena i Lande frioossemu, Børn
þijn i Sæte blessudu, Verd þitt
umhverfes eru.

Þu munt hvilijka Farsælld fa,
finez þier DRottens Otte hia, og
Unodsemd gladur eiga þaa, æ med-
an lifer Jørdu a.

Af Zion HErrans Hond fra
sier, hverskyns Audæfe þier send-
er, og Jerusalem audnast þier,
med allre Glede ad sia hier.

Og þu munt sia þitt Afkvæme,
gldradur medur Fegnude, so
mun þig græda Guds Otte,
ad gladur siertu i Fride.

A M E N.

